

NAGY VENDEL
MEGSZÓLALOK
VERSESKÖTET

NAGY VENDEL

MEGSZÓLALOK

LEGÚJABB VERSEIM GYŰJTEMÉNYE ÉS A MARADÉK

E-KÖNYV

VERSVÁLOGATÁS

RÉGI ÉS ÚJ VERSEIM

KIADOTT KÖNYVEIM 20.

A SOROZATBAN 18.

KILENCVEN HANGULATI VERS, EGY BEFEJEZETLEN ÉLETMŰBŐL...

2019. MÁRCIUS 10.

KÉSZÜLT 2019 TAVASZÁN, AJÁNDÉKKÉNT A KÖLTÉSZET NAPJÁRA.

AJÁNLOM BARÁTAIMNAK ÉS ELLENSÉGEIMNEK, OKULÁSKÉNT...
VALAMINT MINDEN CSALÁDTAGOMNAK.

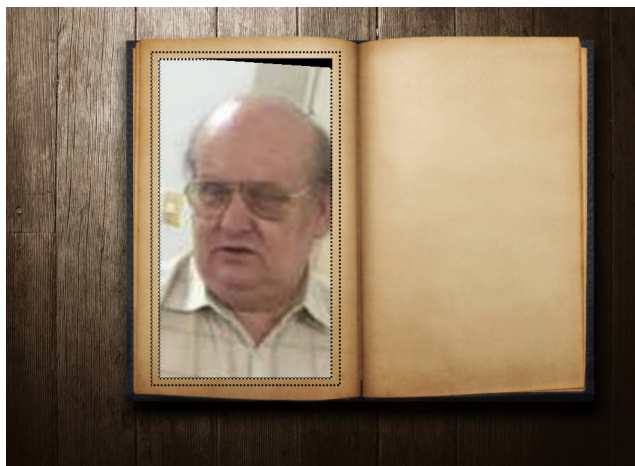
Kapcsolattartás:
nagy.vendi54@gmail.com

KÖSZÖNÖM A MEK DOLGOZÓINAK ÁLDOZATOS MUNKÁJÁT.

KÖSZÖNÖM A KÖNYVBORÍTÓ TERVEZŐJÉNEK ODAFIGYELÉSÉT,
CSOMOR HENRIETT
BORÍTÓ TERVEZŐ

A KÖNYVET FOTOMONTÁZS DÍSZÍTI.
A KÉP CÍME: ZSÁNERKÉP

A KÖNYV BELSŐ BORÍTÓJÁN A SZERZŐRŐL KÉSZÜLT FOTÓ LÁTHATÓ,
FOTÓMONTÁZS

A KÖNYV MAGÁNTULAJDON.
A KÖTET TARTALMÁT SZERZŐI JOGOK VÉDIK.
OLVASD ÉS ADD TOVÁBB.

A VERSEKET VAKOK IS OLVASHATJÁK, OLVASÓ PROGRAMMAL.

KÉSZÜLT 2019-BEN, TAVASZRA, KÖNNYED OLVASMÁNYNAK.
AZ ÜNNEPEKRE AJÁNLVA.

A SZERZŐ TIZENNYOLCADIK KÖTETE
A MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁRBAN.

TARTALOMJEGYZÉK, KERESŐ

01. ELŐSZÓ
02. AJÁNLÓ
03. MEGSZÓLALOK
04. KIJELENTEM KOMOLYAN...
05. PLATÁNOK ALATT
06. SÍROMON A VIRÁG
07. ELRÚGOK EGY HANTOT UTAMBÓL...
08. AZ ÉN UTAM
09. CSORDUL A KADARKA
10. TITANIC 100 ÉVE
11. PAPA, MONDJ EGY MESÉT
12. KATALIN KOPOGTAT
13. SZÁRAZ MALOM
14. IGA
15. SZAPPANBUBORÉK
16. SZÁZ ÉV FELETT
17. SZÁLLOK A SZÉLLEL
18. AZ ÖREGAPÓ CSUDÁLATOS SZÁJA
19. ARANYCIPŐK
20. A SÜLT GALAMB
21. ASSZONYOK ELEJÉNEK
22. MONDOK PÁR MESÉT AZ UNOKÁKNAK
23. BŰNÖS LÉLEK 1741
24. ASZTALODNÁL...
25. AKI NEM TUD BESZÉLNI
26. A KANCSÓ KÖRBE JÁR
27. A SZÉPSÉG MARADÉKA
28. AKTUÁLIS GONDOLATOK
29. AKI NEM ÁLL FENT
30. SZÁMVETÉS EZ IDŐK SZERINT
31. Ő ÉS ÉN
32. LÁGYAN RINGÓ BARNA ÖLEDBEN
33. ELKELT
34. ARANYCSENGETTYŰ
35. EBBŐL VITA LESZ
36. EBEN GUBA
37. A MOCCANÓ IDŐ
38. TÉLI ÉLETKÉP
39. A NŐKRŐL
40. VIRÁGGAL KÖSZÖNTELEK VIRÁGOM...
41. KISMADÁR ÜL
42. A VINCELLÉR IGAZSÁGA
43. RANGSOR
44. MESE NAGYOKNAK
45. ESIK AZ ESŐ
46. LESZÁLLT AZ EST...
47. MINDEN ŐSSZEL LEHULLANAK...
48. ANYÁNK SZEME FIGYEL
49. ÉBREDÉS
50. KÖRTÉFA, KÖRTÉFA
51. HATVAN ÉVEM
52. ÜZENTEM EGY CSACSOGÓ MADÁRNAK

53. RÁTALÁLTAM AZ ÚTRA
54. MELYIK ÚTON...
55. VÍZ, AZ ÉLTETŐ ELEM...
56. VISSZATÉRŐ ÁLOM
57. KÖSZÖNET A SZÉP ÉVEKÉRT
58. MÉG AKARNI
59. ZACSKÓSVÍZ
60. AZ ESÉLY
61. MÁRCIUSI FORRADALMUNK
62. SZÁLLÓIGE
63. TRILLÁK ÉS LILLÁK
64. TEMATIKUS HAIKUK
65. HAJNAL
66. FUTNAK ELŐTTEM...
67. SZÁMÍTÓGÉP
68. A CSŐZÖRG
69. BOLDOG AZ EMBER
70. NŐNAPRA
71. TITKOK ÖSVÉNYEIN
72. EGY ESTE...
73. APEVA
74. APRÓ MANÓ
75. ELMEGYEK ÉN A FALUMBÓL
76. EGY KATONAÉNEK
77. MEGGYÓNTAM ÉN BŰNEIMET A PAPNAK
78. POROS ÚTON BANDUKOLVA
79. ÉDES, DRÁGA POSTÁS KISASSZONYKA
80. BÚCSÚZÓ SIRATÓ HÚSVÉTKOR A GOLGOTÁN
81. ELKOPOTT A...
82. FIGYELEM A KOCSMAAJTÓT
83. ÖREG FŰZFATEKNŐ
84. PUHA-PIHE PÁRNÁN
85. VADVIRÁGOK
86. VADREZEDA
87. UHU BAGOLY
88. VADGALAMB SIRATÓ
89. VADÁSZAT
90. A HAJNALI ERDŐ
91. UTÓSZÓ...

01. ELŐSZÓ

Ha már eljutottál addig, hogy csak a szíveddel látsz, de végleg nem zárult még be neked a világ, s valahogy ki akarnád fejezni magad, ki kell nyitnod a szájad.

Magam is ezt teszem, miután tíz éve, hogy elment szememből a világosság.

Ezek után talán azt hihetné az ember, hogy mindent jobban lát.

Persze, kiderül, hogy ez csak csalfa illúzió.

A belső látás mintha megnyitná a teret, eltávolodnának tőlem az emberek, vissza kell hódítani őket.

Meg kell szólalni, és szólítani mindenkit, hogy lássák, nem változott igazából semmi, csak nehezebb lett kicsinykét az élet.

A vakondok, a giliszta, és a vakegér is vígan elvan a Föld alatt.

Ha mondom a magamét, az csak kevesekhez juthat el, de az írás sokakat megtalálhat, legnagyobb találmánya az emberiségnek.

Önálló és zseniális szellemi terméke az embernek.

A tüzet, melegvizet, kereket, elektromosságot nem kellett feltalálni, hiszen azok mind voltak már, dühöngtek az elemek, csupán az írás a legnagyobb vívmány. A közlés, az információ átadása létfontosságú a modern világ évmilliók távlatában, a felhalmozott tudás és a históriák hogyan juthatnának el egyébként mihozzánk.

Értem én, hogy elektromos, de akkor mégis mitől megy?

Mi lehet az a szikra...

Ehhez a közlésáradathoz szeretnék hozzájárulni tizennyolcadik e-könyvemmel, hátha tudok én is valami újat nyújtani magamból, a többek által félműveltnek titulált létezésemből, hiszen a tökéletesre hiába is törekednék, úgy sem érhetem el.

Bölcselkedve megsúgom, másoknak sem sikerülhet.

Megelégszem csupán csak a jóval.

Örömmel ajánlom sokaknak ezt a könyvet, főleg azoknak, akik szimpatizálnak írásaimmal, akik pedig nem, ők ne is álljanak neki az olvasásnak.

Felesleges idő- és energiapazarlás lenne, nem is akarnám igazán meggyőzni őket.

A mesékben, csodákban hiszek, a lehetetlenre magam sem vállalkozom.

Őszinte hívük...

Nagy Vendel
magánzó

Szekszárd 2019. március 10.

A Könyvhétre ajánlva.

02. AJÁNLÓ

VAKABLAK A VILÁGRA

AJÁNLÁS A VAK KÖLTŐHÖZ

Ablakom kitárom
Belecsapok gitárom húrjába,
S rácsodálkozom
E csodás világra.
Ott állok az ég alatt
Rongyos nagykabátban
A hógutában,
Mert hűssöt tart nyáron,
Télen meleget ad.
Nem törődöm én az írott
S íratlan szabályt,
Nyakamba akasztom a gitárt.
Széttárt karral az ég felé kiáltok
Egy rövid imát,
Te Isten...
S semmit nem látok
A vakablak előtt állva,
Kinyitva a gitártok.
Menjetek félre előlem,
Ne vessetek elébem gátot,
Hadd induljak utamra.
Megtapasztalni e
Cudar világot.
hagyd énekelni a
szegény utcazenészt,
ki ékes dalaiért
némi aprót remél.
s lecsordul a dal
a templom fehér faláról,
harangok néma tornyáról
fatornyos haranglábról.
aktuális gondolatok
gördülnek elébem,
kritikusaimnak ajánlom,
mindegyik tisztán lásson,
sohase találgasson.
Írónak költőnek igen,
kritikusnak még nem emeltek szobrot.
Éjszaka születtem
Lanttal a kezemben
Eleve megfenyegetve
A költészetnek
Mindenféle Múzsáit,
S megtapasztalva

A forrongó pokolnak
Kémbűzös bugyrait.
S a Parnasszusra felhágva
Miközben folyton szállt a dal,
Sokakban felötlött
Gyenge testemnek
Sárba tiprása,
Ez volt többeknek
Legfőbb óhajta.
Pitiáner irigyeknek
Álnok ármánysága.
Álságos kultúrák
Belterjes világa.
Telik pénzzel a gitár tokja,
potyog az aprópénz a dobozba.
szégyenlős benne az erő,
nem ő a főszereplő.
ügyelj a kényes gitárodra.
S elvesztek öröknek hitt
Nemes gondolataim,
A feledés homályába.
Évek elmúltával
Kihunyni készülő
Öregedőn romos
Rideg cemende
Fekete kemence lukába
Agg testemet elrejtve
Az örök feledésbe temesse.
Ráutalva arra,
A száraz fát kezében tartva,
Mindenki maradjon
Annál a fánál,
Amelyiket kapta.
S majd, a végítélet során,
Mi marad egy vak költő után?
Néhány könyv csupán,
S egypár örökérvényűnek
Vélt gondolata,
gitárjának szakadt húrja,
és egy hangszerét vesztett
kopottas gitártok,
melyből hiányoznak
a magasztos dallamok.

2019. 02. 12.

03. MEGSZÓLALOK

EGYÉNI HITVALLÁS

A tribünön és
A szószéken
Én nem értem el
Semmilyen sikert,
Számomra csak a
Katedra és a
Színpad termett
Némi babért.
Igazán nem is
Törtem magam
Efféle jutalomért,
De mondanivalóm van
Erről a cudar világról,
S magányomból
Csak az írással
Tudok kitörni,
A Magyarok
Gyönyörű nyelvén
Sokakkal pörölni
Hangos, hamis szóra
Magamat nem ragadtatom,
Mint némely
Szószátyár szónokok,
Nem mondok szónoklatot.
A literatúra az
Amivel dicsően szólhatok,
Mondom, mondom,
A magamét
Míg levegőt kapok,
Amíg a Teremtő akarja:
Megszólalok.

2012 augusztus 1.

04. KIJELENTEM KOMOLYAN...

PÁR SZAVAS BÖLCSELET...

Kijelentem komolyan,
nem vagyok én
ilyen, olyan, amolyan,
csak olyan amilyen.
senki nem olyan amilyen
szeretne lenni.
mindenki olyan amilyen
valójában, s ennyi.
csak az ami.
Egy ismeretlen senki.
Ha verseket ír,
mi lesz belőle?
Egy ismert senki.
olvasod te,
mondom én, Vendi.

2016. május 21.

05. PLATÁNOK ALATT

ÜZEN A PLATÁNFA

Üzen a platánfa,
Cakkos levélen...
Bokáig járva
Zörgő derékaljában
Repedező kérge
Jelzi a moccanó időt,
Évszázados fasorban
Költők igyekeztek
A messzire siető vonathoz,
Hallhatatlanságba víve őket,
Görbe fát dobj a tűzre,
mert kanyar jöhet,
távolból egy halkuló
vonatfütty integet.
Minden évben vaskosodó
Derekát átölelve
Didergő ágain lógaszokodva
Elhozza az őszt.
Vastag hóbundába burkolódzva
Várja a jövőt,
Hogy ismét újra
Költő sétálhasson
A szekszárdi platánsoron.
Didergő szél kopogtat
a zárt ablakokon.
Langymeleg szökik hozzá
párnahuzatos fugákon.
Egyesülnek majdan
korai tavaszon.

Megjegyzés: 2018. november 21.

06. SÍROMON A VIRÁG

Három virágszál
Háromszögbe áll.

Testemből sarjadzott
Három szép virágszál
Gyöngyen illatozó
Fehér liliomszál
Leszakítva mind már,
S testem síromba száll
Ültessetek három
Illatot árasztó
Viruló rózsaszálat
Háromszögbe zárva,
Mégis egy csokorba.
Illatozó fejük
Estére lekonyulna.
Ha hervad síromon
A kókadó virág,
Feljövök megöntözni
Könnyemmel éjfél tájt.
Hogy reggelre kelvén
Csodálhassa majd őket,
Az ébredő világ.
Itt nyugszik e sírban,
S vigyázzuk apánk,
Teste e földbe,
Lelke a menybe,
Szíve szívünkbe szállt.

2013. október 03.

07. ELRÚGOK EGY HANTOT UTAMBÓL...

IMA BETEGSÉGEMBEN...

Hallgass meg Uram...
Elrúgok egy hantot,
Hogy messzire guruljon
Rögös utamból...
Leteszem a lantot,
Hogy más is dalolhasson.
Elrúgtam egy hantot,
Hogy még ne takarjon,
Megvívtam a harcot,
Szedtem a sok sarcot,
Várom hogy életemre
Fentről rábólintson
Értőn valaki,
S hogy az Isten
Magához intsen,
S felszólítson
Szolgálatára...
Én teljesítem
Alázattal
Ámen Domine,
Úgy legyen Uram.

Megjegyzés: 2014. szept. 17.

08. AZ ÉN UTAM

Az én utam, az én sorsom,
messzire visz,
messze vándorolok.
az úton mindenki elfér,
egymás után a nyomon,
mégis nagy a tülekedés.
a csúcsra mindenki felérhet,
ha hagyják,
ha akarják,
ha hagyom,
ha igazán akarom.
Bármit is állítanak rólam
Nem igaz.
Ha mégis kiderül
Hogy igaz,
Akkor azt kimagyarázom.
Jó híremet vigyázom
Nektek elárulom,
A dolgokat nem értem,
De megmagyarázom.
Néha azt remélem.
Összecsapnak mellettem
Jó és rossz szellemek,
Fejem felett vonulnak
Fekete fellegek.
Ti értitek ezeket?
Mindenféle emberek
A világból
s jó volna ha elolvasnátok
néhány NAGY VENDEL verset
csupán a javából.
rámkiabálnak páran a kortársaimból,
te méz borért,
nem te következzel még.
még nem,
most nem,
már nem.
kritikusaimnak mondom,
nem figyelem ki mit gondol,
vagy hangosan rikoltoz,
csinálom a munkám,
ez a dolgom.
elvetem a magot,
meglátjuk mi lesz belőle,
virág e vagy gyom.
most talán többen
felugrálnak a rádiótól.

a kútmérgező nem piszkít
egyenesen a kútba,
csak a kávéjára,
aztán belerúgja.
minden esetre,
elkezdtem árulni
temetésemre a jegyeket,
elkerülve a csődületet.
ingyér meg sem halok nektek,
létem drágán adom,
mert hát ripacs vagyok.
s lassú, andalító zenével
elindul velem a körmenet,
S megrengetem a hegyeket,
akár egy eszeveszett.

Megjegyzés: 2016. november 18.

09. CSORDUL A KADARKA

Csordul a Kadarka,
szálljon az ének,
mindenki azt kapja,
amit kiérdemlett.

Folyik a tüzes bor,
leöblíti a port,
hordó abrinczával
szorítja a kort.

Csorduljon a bor,
és szálljon a dal,
aztán legyen az,
amit ő akar.

Öreg fák közt zsolozsmázó
rongyruhájú remete,
csurgó hideg vizén él,
barlangok bölcseletén.

Nos hát valakinek
el kell hintenie
az igazság felének a felét,
sokszor már az is elég.

Derekán a kötél,
hármasszomszójával,
elúzi a rossz bajt,
mindig kordában tart.

Csorog a hegy vére,
bíborszín lopóból,
bölcsestét áraszt
mindenkor az óbor.

2018. november 24.

10. TITANIC 100 ÉVE

REQUIEM

Az emberiség
Tudományos,és
Technikai
Szárnyalása
Megtorpant
Egy pillanatra,
Mikor kettétörött
A nagy hajó.
Egy másodpercre
A levegőben megmeredt,
Majd kétfelé
A vízbe esett,
A Föld gravitációjának
Súlya alatt.
Lemerült négy kilométerre
A mélybe.
Ablakain egy szörny
Közömbösen néz be.
De az emberek
Önzően
Továbbszáguldoznak
Űrhajóikon a
Csillagok felé,
Az ismeretlen
Világmindenségbe.
- Közelebb
Mindig csak közelebb
Hozzád Istenem. -

2012 április 15

Megjegyzés: Ma száz éve süllyedt el a Titanic, de már épül a másik.

11. PAPA, MONDJ EGY MESÉT

VAKOS VERSES MESE
PAPA MESÉLJ!

Körülvesz egy csudavilág,
körbeülnek az unokák.
Mindegyik mesére vár,
egy fiúcska és két kisleány,
kinyílik a mesetár,
az örök kíváncsiság,
gyakran visszajár.

Papa, mesélj,
olyant amilyent csak te tudsz,
amelyik a te szavadon fut,
és a boldogsáig jut.

Papa,
Meséld el
Milyen a csillag,
Tudom,
Nem látod,
Sötét az éjszaka,
S nem jön az álom.
Papa,
Meséld el,
Hiszen még nem értem,
A tündöklő Napot,
Ami a fejünk fölött ragyog.
Meséld el
Az eget és a földet,
A közte háborgó tengert,
A hegyet és a völgyet,
A szépen zöldellő rétet,
Ahol a barika béget.
Meséld el a
Folyót és a patakot,
Ahol isznak a farkasok,
Fogukkal harapják
A gördülő habot,
Fentebb isznak a szarvasok.
Papa,
Meséld el
A tarkálló mező
Mézes lehelletét.
A zöldellő füvek
Puha heverését.
Milyenek ezek?
Minden olyan
Gyönyörű lehet.

Elmesélem a
Holdat és a Napot,
A millió csillagot,
Mindegyiken sárkányszív lakott,
A rétet, s a mezőt,
A tarka legelőt,
Emlékezetből mondom,
Mindenre emlékszem,
Álmomban visszaidézem,
Hiszen én Sötétben élek.
Vaksi szemem, suta kezem,
Gyermekarcot, kezet keres.

Íme a nagyotmondó mese

Faluvégen,
Partok alatt,
Akkora nagy
Hó szakadt,
Hogy a madarak
Guggolva repültek
El az ég alatt.

A feneketlen tóba
Belefagytak a halak.
És csúsztak rajta
gyors agarak.

Éhes róka
Kergeti a nyulat,
Az meg szalad,
Ki a hóból,
Be a zöld kukoricásba.
Érik a búza,
Meg az árpa.
Süt a Nap százágra.
Mindenki arat,
Csak a lusta
Falu bolondja
Hüssöl a fa alatt.
Nevet, fogja a hasát,
Cudar ez a világ.

Amikor e mesét mondtam,
belealudtam,
s így folytattam.

Az unokák reám szóltak,
papa, tegnap nem így mondtad.

Folytatom, mondom...

Esik a hó,
szalad a ló.
havas fák ölén,
siklik a szánkó.
roskatag felhőkből
párnáját rázza
Holle anyó.
mindent beborít a
pihés hótakaró.
szunnyad alatta
egy téli manó.
hólepte fák alatt
oson az álom,
didergő árnyékom
lábait himbálva
ül egy faágon.

Aztán most jöhetne egy mondóka,
simítom hajukat óvakodva.

Itt van, megjött
Valaki,
Aki nem tud
Szaladni.
Jobbra dül
És
Balra dül,
Két picike
Nyuszifül.
Várj egy kicsit,
Hurka sül.
Mondja az Anyó,
Kisült a cipó.
Prücsök koma hegedül.
Fülemüle hangicsál
Kisegérke rágicsál.
Ugró veréb csicsereg,
Füsti fecske ficsereg.
Uhu bagoly huhorász
Csengős csikó nyihorász
Kicsi kocsi csikorog
Vásott kölyök vigyorog.
Farkas koma vicsorog
Riadt madár rikoltoz
Szarvas bika barcog
Tavi béka vartyog.
Fapapucsod klaffog,
Gumicsizma cuppog.

Bőrbakancsod csattog
Kukorica pattog.
Szélfutta fa tekereg,
Korhadt törzse nyekereg.
Szár az ág recseg-ropog,
Tarka harkály kipeg-kopog.
Gesztenye hull kopp kopp
Ugrik a nyúl hopp hopp
Szaladgálunk ide- oda,
Ezredéve idestova.

Nevet a három gyerek,
ragyognak a szemek,
no, most már eljött a mese vége,
későre jár gyerekek.
neeeee..
papa, mesélj még.
Mondj még egy mesét.

Egyszer volt,
Hol nem volt,
igaz sem volt,
Talán lesz még.

Egyszer voltam,
hol nem voltam,
Néha nem sikerült,
Tán leszek valaki még.

Tiszta ég és Napfény
Szemeimbe süt a fény
nem látok semmit rég.
Tiszta ég és Holdfény
Eljött a csendes éj.

Mindhármukon béke honol,
én őrködöm az álmukon,
paplan alá kuporodtak,
sötétségbe burkolódtak.
halkan duruzsol a kályha,
csendesén ketyeg az óra,
elringatja az időt,
készülődik a holnap.

Szemeim én is lehunyom,
mostanság van rá okom,
régim meséim hallgatom,
senki sem tudhatja meg,
hogyan mikor álmodom.

Szekszárd, 2018. november 20.

12. KATALIN KOPOGTAT

VIRÁGOT KATÁNAK...
ÉS EGY POHÁRKA SZEKSZÁRDI KADARKÁT.

NÉVNAPODRA

Kopogtat reménnyel
szívemen-e név,
Angyali csengése
elbűvölt már rég.
Terád gondolk
e szép szót kiejtve,
Arcodat idézem
minden este,
névnapodat lesve

KATICA, KATICA...
KATA, KATINKA ÉS KATALIN
KATALINKA ÉS KALINKA..
KÉTI ÉS KETRIN, ÉS KATYUSA...

Katica, Katica,
karmoljon meg a cica.
cérnán pamut gombolyag,
hat cica
százfelé szalad.
gyöngy fogak közt
kacaj fakad,
gurul mint a karika.
párta helyett menyasszony koszorú,
félre a bánat,
félre a bű.
hintó előtt paripa,
indulj a bálba,
csendüljön a muzsika,
boldog lány
a KATICA.

ÖRÖMTELJES NÉVNAPOT KÍVÁNOK...
NEVED ÜNNEPNAPJÁN

NÉVNAPODRA
VIRÁGOT AZ ÜNNEPELTNEK
MEG EGY POHÁRKA SZEKSZÁRDI KADARKÁT
KEDVES KATALIN

Az örök Dívának
Az Isteni Nőnek,
Páristól elloptam
A szép arany almát,
Hogy odaadhassam
Szépségedért jutalmul

Királynőm Tenéked.
Reménylőn
Remegő szívvel
Adózok, az
Eredendő bűn kísértésének,
A kígyó csábításának
Erénnyel ellenállj,
Testeddel, lelkeddel
Ezen a mai
Szent napon.
A névnapodon.
S szavaimmal megkoronázom
Dicsően szép homlokod.
BOLDOG NÉVNAPOT.
Szeretettel Vendi.

Szekszárd, 2018. november 25.

13. SZÁRAZ MALOM

Fejemet önként
Igába hajtom,
Mint betört barom
Nyakamat tartom.
Nem szaladgálok
Vadul, szilajon,
Sivár ugaron.

Feszül a járom,
Morog a malom
Süvölt a huzat,
Az üres garaton.
Nem terem búzaszem
Elvadult földeken.

2013. 04. 15.

14. IGA

Megnősült a legény,
Jármot a nyakába,
Önként vállalt terhét
Vette fel magára.

Gúnyos tekintetű
Férfinépek, tudjuk,
Könnyebb lett az iga,
Eggyel többen húzzuk.

2012. aug. 20.

15. SZAPPANBUBORÉK

Hogy vagy?
kérdik tőlem érdektelenül,
fázós utcasarkon,
hol a járda jobbra dől,
vagy balra dől,
tücsök koma hegedül,
csak lassacskán,
válaszolom szertelenül.
nem biztos hogy
komolyan érdekelné,
nagyon meglepődneél,
ha őszintén kifejteném.
tehát akkor mi újság van?
mi legyen?
na ugye, hogy ugye?
Vendi vagyok a
rossebsarokból,
egy vegyes alomból.
duó produkció.
turmix a javából.
mostanság bizonytalan sorsom,
vékonyka néha,
mint a hagyma hártya héja,
akár a lét,
néha léha,
széjjelpukkanó
szappanbuboréka.
Mecélozom a századik életévet,
mert nagy az adósság,
kevésnek tűnnek
az eddigi évek,
hogy a régi nyomba térjek.
és száz év felett már
kicsi a halandóság,
lelassul az élet,
amikor minden
ismét semmivé lesz,
eljön a mulandóság.
csak ennyi az egész,
Érted?

2017. január 28.

16. SZÁZ ÉV FELETT

Megcélozom a századik életévet,
mert nagy az adósság,
kevésnek tűnnek az eddigi évek.
és száz év felett már
kicsi a halandóság,
lassul az élet.
akarod tudni mikor ijed meg igazán egy férfi?
mikor először nem sikerül másodszor,
s másodszor nem s ikerül először.

látom, asztalon hever a sajt,
háromszögel a tányéron,
mellette fanyelű kés,
s a fél vekni kenyér.
morzsája hull az abroszra,
éhes hangya elhordja.
halkan nyikordul a parafa
borosüveg nyakából kicsavarva,
bíborszín pohárban
illatozik a Kadarka.
azért még nem éhezünk,
nem úgy élünk, mint a köszörűs kutyája.
s ülhetünk mint majom a köszörűkövön.
nemrégiben egy temetésre kinyaltam magam,
fekete bőrkabát,
fejemen fekete kalap,
szomszédom megsokallta,
de kiköszörülted magad.
némely ember mind egyforma
vagy szopottgombóc fejű ufonauta.
előbukkan a homályból
néhány baltával faragott
szálkásan markáns arcú Madonna,
ha harc, hát legyen harc.
számomra az első Elektra,
Papadimitriu Athina,
délies temperamentuma,
és valóban,
görögök vannak a falóban.
s az örök díva,
a mindenben csodajó,
Keresztes Ildikó.
mindkettőjük színészek remeke,
énekesek eleje.
a kishitűek tévednek,
hogya ma nem történik semmi,
a velünk élő történelmet is,
észre kell venni.

Petőfi ha élne,
titulusa terrorista lenne,
gondoljatok csak a királyokra.
vajh mit kaphatna érte
hisz odaillesztette a sorvégére,
szítani a parazsat,
akasszátok fel a királyokat.
eléggé eretnek gondolat,
nincsen szívükben semmi alázat,
az urak még mindig vadásznak.

2016. augusztus 30.

17. SZÁLLOK A SZÉLLEL

Szállok a széllal, éjféli madarakkal
Nyakunkat nyújtva a sarkcsillag felé,
Tollunkat tépi vad vihar erejével,
Zord fellegeket gördítve utunk elé.

Lábunk, szárnyunk összekötve
Haptákban repülve
Saját vérünkben fürödve
Guggolva húzunk el
Az ég alatt,
Ösztönnel ügyelve arra,
Marad az ék alak.

Hangunk egész a földig leér,
Élesen jelez elől a vezér,
Nekifeszül a légnek
Az elől repülő,
Néha leváltja
A mögötte jövő.
Hogy pihenjen kicsinyét
S magával rántja az örvény
Könnyebb a követés.

Egyszer délnek,
Majd újra északnak,
Ősi ösztöne a körforgásnak
A sarki mágnes pólusa
Mutatja az utat,
Szabad madaraknak,
S lenyűgöz az Auróra fénye,
S a szférák zenéje.

Megjegyzés: 2015. 01. 28.

18. AZ ÖREGAPÓ CSUDÁLATOS SZÁJA

Fát vág az őszt
Öregapó
Kint az udvaron.
Keze fején érzi,
Hideg van nagyon.
Unokája les rá
Ki az ablakon.
Az öreg Apó
Leheli a kezét,
Vágyja a szoba
Bódító melegét.
Duruzsol a kályha,
Leveszi a bögrét,
Fújja a borleves
Illatozó gőzét.
A gyerek csudálja:
De furcsa a
Papa szája.
Hiszen ez
Egy kincs.
Azt hittem:
Ilyen nincs.
De hisz
Egyszerre van benne
Hideg is,
meg
Meleg is?
2018.

19. ARANYCIPŐK

Aranycipőt varrt a varga,
kiteheti az ablakba,
fénylőn pompás kirakatba.
kisasszony és úri dáma,
eltipeghet benne bálba.
Erzsébet és Katalin
mesés mulatságára.
Hintó előtt paripa,
boldog lány a Katika.
Csengő-bongó muzsika,
szívgyógyító patika,
éjfél kongó harang dala,
gurul mint idők szava.
Gyöngy fogak közt kacaj fakad,
véget ér a móka mára,
topánkák elnyűtt óráján,
Visszahoznak e világba.

2018. december 26.

20. A SÜLT GALAMB

Az éjszaka álmomban
Sült galambot láttam,
S a számat kitátva
Vártam, s vártam...
Hirtelen arra ébredtem,
Éppen elrepült felettem.
Az üveghegyen túlra,
Akkor arra gondoltam:
Mi lehet az
Üveghegyen túl?
Biztosan nem egy
Kurtafarkú malac tőr.
Ahogy a mesében
Lenni szokott.
Vagy terülj-terülj asztalkám?
Az volna egy csoda ám.
Mi lehet a hegyen túl?
A remény, és
A mindenkori menedék.
S az esélyem
Hogy lesz
Egy kis pénzem,
Ha visszaváltom
A sok üvegedényem.
Nem tudom mi lehet ott túl...
Oda születni kell.
Jövő évi reményem,
Egyetlen esélyem,
Gondolatim viharában,
Szilveszteri éjszakában

2018 szilveszterén

21. ASSZONYOK ELEJÉNEK

VIRÁGOT AZ ÜNNEPELTNEK
MEG EGY POHÁRKA SZEKSZÁRDI KADARKÁT.

KEDVES ÉVA

Az örök Dívának
Az Isteni Nőnek,
Páristól elloptam
A szép arany almát,
Hogy odaadhassam
Szépségedért jutalmul
Királynőm Tenéked.
Reménylőn
Remegő szívvel
Adózok, az
első asszonynak,
Eredendő bűn kísértésének,
A kígyó csábításának
Erénnyel ellenállj,
Testeddel, lelkeddel
Ezen a mai
Szent napon.
A névnapodon.
S szavaimmal megkoronázom
Dicsően szép homlokod.
BOLDOG NÉVNAPOT.
Vannak olyan elvetemültek,
akik nem az almát,
hanem a kígyót
ennék meg.

Szeretettel Vendi.

2018. Karácsonyán

22. MONDOK PÁR MESÉT AZ UNOKÁKNAK

VAKOS VERSES MESE VAKONDOK OKOK

Papa mesélj nekünk.

Körülvesz egy csudavilág,
körbeülnek az unokák.
Mindegyik mesére vár,
egy fiúcska és két kisleány,
kinyílik a mesetár,
az örök kíváncsiság,
gyakran visszajár.

Papa, mesélj,
olyant amilyent csak te tudsz,
amelyik a te szavadon fut,
és a boldogságig jut.

Papa,
Meséld el
Milyen a csillag,
Tudom,
Nem látod,
Sötét az éjszaka,
S nem jön az álom.
Papa,
Meséld el,
Hiszen még nem értem,
A tündöklő Napot,
Ami a fejünk fölött ragyog.
Meséld el
Az eget,és a földet,
A közte háborgó tengert,
A hegyet és a völgyet,
A szépen zöldellő rétet,
Ahol a barika béget.
Meséld el a
Folyót és a patakot,
Ahol isznak a farkasok,
Fogukkal harapják
A gördülő habot,
Fentebb isznak a szarvasok.
Papa,
Meséld el
A tarkálló mező
Mézes lehelletét.
A zöldellő füvek
Puha kerevetét.
Milyenek ezek?

Minden olyan
Gyönyörű lehet.

Elmesélem a
Holdat és a Napot,
A millió csillagot,
Mindegyiken sárkányszív lakott,
A rétet, s a mezőt,
A tarka legelőt,
Emlékezetből mondom,
Mindenre emlékszem,
álmomban visszaidézem,
Hiszen én Sötétben élek.
Vaksi szemem, suta kezem,
gyermekarcot, kezet keres.

Íme egy nagyotmondó mese

Faluvéken,
Partok alatt,
Akkora nagy
Hó szakadt,
Hogy a madarak
Guggolva repültek
El az ég alatt.

A feneketlen tóba
Belefagytak a halak.
És csúsztak rajta
gyors agarak.

Éhes róka
Kergeti a nyulat,
Az meg szalad,
Ki a hóból,
Be a zöld kukoricásba.
Érik a búza,
Meg az árpa.
Süt a Nap százágra.
Mindenki arat,
Csak a lusta
Falu bolondja
Hüssöl a fa alatt.
Nevet, fogja a hasát,
Cudar ez a világ.

Amikor e mesét mondtam,
belealudtam,
s így folytattam.

Az unokák reám szóltak,
papa, tegnap nem így mondtad.
Folytatom, mondom...

Esik a hó,
szalad a ló.
havas fák ölén,
siklik a szánkó.
roskatag felhőkből
párnáját rázza
Holle anyó.
mindent beborít a
pihés hótakaró.
szunnyad alatta
egy téli manó.
hólepte fák alatt
oson az álom,
didergő árnyékom
lábait himbálva
ül egy faágon.

Aztán most jöhetne egy mondóka,
simítom hajukat óvakodva.

Itt van, megjött
Valaki,
Aki nem tud
Szaladni.
Jobbra dűl
És
Balra dűl,
Két picike
Nyuszifül.
Várj egy kicsit,
Hurka sül.
Mondja az Anyó,
Kisült a cipó.
Prücsök koma hegedül.
Fülemüle hangicsál
Kisegérke rágicsál.
Ugró veréb csicsereg,
Füsti fecske ficsereg.
Uhu bagoly huhorász
Csengős csikó nyihorász
Kicsi koci csikorog
Vásott kölyök vigyorog.
Farkas koma vicsorog
Riadt madár rikoltoz
Szarvas bika barcog
Tavi béka vartyog.
Fapapucsod klaffog,
Gumicsizma cuppog.
Bőrbakancsod csattog
Kukorica pattog.

Szélfutta fa tekereg,
Korhadttörzse nyekereg.
Szárász ágarecseg-ropog,
Tarka harkály kipeg-kopog.
Gesztenye hull kopp kopp
Ugrik a nyúl hopp hopp
Szaladgálunk ide-oda,
Ezredéve idestova.

Nevet a három gyerek,
ragyognak a szemek,
no, most már eljött a mese vége,
későre jár gyerekek.
neeeee..
papa, mesélj még.
Mondj még egy mesét,

Egyszer volt,
Hol nem volt,
igaz sem volt,
Talán lesz még.

Egyszer voltam,
hol nem voltam,
Néha nem sikerült,
Tán leszek valaki még.

Tiszta ég és Napfény
Szemeimbe süt a fény
nem látok semmit rég.
Tiszta ég és Holdfény
Eljött a csendes éj.

Mindháromukon béke honol,
én örködöm az álmukon,
paplan alá kuporodtak,
sötétségbe burkolódtak.
halkan duruzsol a kályha,
csendesesen ketyeg az óra,
elringatja az időt,
készülődik a holnap.

Szemeim én is lehunyom,
mostanság van rá okom,
régiméséim hallgatom,
senki sem tudhatja meg,
hogymikor álmodom.

Szekszárd 2019. január 01.

23. BŰNÖS LÉLEK 1741

Eleonóra
Bűnös lélek
Vámpírként élte
Bús életét.

S most itt fekszik
Kiterítve
Holtan,
Vámpír ruhában
Hasra fordítva
Koporsója
Cementbe rakva
Gonosz szíve
Karóba szúrva
Bűnös teste
S álgyermeke
Kriptába zárva
Soha többé
Nem szabadulhat.

Farkas vérét itta
Azok vonyítva
Nehezen adták
Életüket
Nőstények tejét
Ketreben fejték
Üvöltve hívták
Kölykeiket
Így általadták
Erejükét.
Rettegtek tőle
Az emberek.

Vágtató lovak
Fujtatva futnak
Fekete hintón
Viszik a holtat,
Sörényük lobog,
patájuk dobog,
ördög ül a bakon,
pattog az ostor,
oh, borzalom,
halál ellen
nincs oltalom.
A halott lelkek
Gyorsan utaznak.

2019

Megjegyzés. Eleonóra Grófnő Mária Terézia idején élt a Monarchiában.
Sorvadozó testéből egy gyermekfej nagyságú daganatot operáltak ki az akkori orvosok.
Farkasvért, és farkastejet ivott, hogy erőre kapjon.
Szolgái azt hitték, hogy vámpír.
Féltek tőle, s hassal lefelé
szívét karóval átszúrva
temették el.
hogy fel ne támadhasson.

24. ASZTALODNÁL...

Asztalodnál
Mindenképpen
Legyen egy tányér
Levessel több étel,
Meg tudd kínálni
Ha eljön érted
Az angyal, vagy ördög.
Egyre megy.
Ha az angyal jött elébb,
Poklok követének
Adj pénzt tűzifára,
Hogy az ördög se
Várjon hiába.
Ha már mindenképp
Felraknak a
Szent Mihály lovára.
Emeld koccintásra
Búcsú poharad,
Távolodni hallom
Suhogó szárnyad.
Fekete hintáján
Loboncos lovakon
Elinal a gonosz,
Keserű vigyorral
Ördög ül a bakon.
Pokol tornácán
Vámpírok dohognak,
A holtak gyorsan utaznak.

Megjegyzés: 2014. július 3.

A vers hangos linkje, elmondja Mátyás Rita:

<https://www.youtube.com/watch?v=aJLntosV8YY>

25. AKI NEM TUD BESZÉLNI

Aki nem tud beszélni,
Ne akarjon szónokolni.
Aki nem tud mulatni,
Tanuljon meg hallgatni.
Aki nem tud szeretni,
Jöjjön hozzám nevetni.
Aki tudna szeretni,
Próbáljon reménykedni.
Aki nem tud vidulni,
Tanuljon meg csitulni.
Aki nem tud búsulni,
Jöjjön hozzám tanulni.
Aki nem tud feledni,
Bűnét sosem felejtí.
Aztán mindezekért,
Morzsolja a rózsafüzért.
Átlépi a
Gondok halmát,
Pörgeti az
Imamalmát,
Veri a lármafát.
Szívedben hűség az erény,
Legyél erős, ne kemény,
Szívósan karikába hajtva,
Talpra esve, mint a macska,
Rugalmasan, mint az acél,
Ahogy verik az üllőt,
olyan pattogón kemény.

Megjegyzés: 2014. 05. 20.

26. A KANCSÓ KÖRBE JÁR

SZÜRETI BORDAL

A kancsó körbe jár,
Üres már, a pohár,
Bánatod messze száll,
Igyál csak, és igyál.

Fehér abrosz, vörös bor,
Mindjárt rám kerül a sor
Nótát mondok, vidámat,
Elkerül a búbánat.

Bíbor színű pohárban,
Borok igazsága van,
A bajt fedje be a por,
Felvidít minket a bor.

A jó gazda nem sajnálja
A borát,
Megkínálja jó borivó
Barátját,
Az Isten tartsa meg a
Szokását.
S mi egymásra nézünk
Borok gyöngyfátyolán át.

2014. szept. 02.

27. A SZÉPSÉG MARADÉKA

Szép fogsorom megkopott,
Mely gyöngysorként ragyogott
Valamikor, csábítón
Szőke hajam kihullott,
Ritka mint régen
A cirkusz kerítése volt
A vásártéren egykoron
Szemeimnek kékje
Elhalványodott
Homokórámon a perc
Hamar lecsorgott,
Lábam lassult
Messze futamodott
Csupán a szívem ver még
Csilingelve üllőjén,
S össze, vissza kalapál.
Csak emlékeimben vagyok még
Ifjú Titán
De a Titanic is
Rég elsüllyedt már.
Ritkábban fordulok meg
A dámák után
S nem vitázom senkivel
Az első éjszaka jogán.
Kishitűségből talán?

2015. 02. 16.

28. AKTUÁLIS GONDOLATOK

KRITIKUSAIMNAK FIGYELMÉBE

Éjszaka születtem
Lanttal a kezemben
Eleve megfenyegetve
A költészetnek
Mindenféle Múzsáit,
S megtapasztalva
A forrongó pokolnak
Kémbűzös bugyrait.
S a Parnasszusra felhágva
Miközben folyton szállt a dal,
Sokakban felötlött
Gyenge testemnek
Ganajba tiprása
Ez volt többeknek
Legfőbb óhajtása.
Pitiáner irigyeknek
Álnok ármánysága.
Álságos kultúrák
Belterjes világa.
S vesztek el öröknek hitt
Nemes gondolataim,
A feledés homályába.
Évek elmúltával
Kihunyni készülő
Öregedőn romos
Rideg cemende
Fekete kemence lukába
Agg testemet elrejtve
Az örök feledésbe temesse.
Ráutalva arra,
A száraz fát kezében tartva,
Mindenki maradjon
Annál a fánál,
Amelyiket kapta.
S majd, a végítéletsorán,
Mi marad egy költő után?
Néhány könyv csupán,
S egy- két örökérvényűnek
Vélt gondolat.

Megjegyzés: 2015. 08. 07.

29. AKI NEM ÁLL FENT

Aki nem áll fent rég már
Boldog élte csúcsán,
Aki nem áll fent már
A vártán, ó a vártán,
Annak kedvese is
Másra vár már.
Akinek nem áll fent zászlaja, zászlaja,
Még a szeretője is
Jól megcsalja.
Mással hál már.
Más öleli, más kapja,
Hosszasan taglalja,
Az az életét is már
Jól elrontotta.
Akinek kihullott a foga, a haja,
Az az életét is már hagyja abba?
De ami már elveszett,
Azután ne hullass könnyeket,
Találj azoknál szebbeket!
Vigyed más irányba
Az életed.

Megjegyzés: 2014. 01. 04.

30. SZÁMVETÉS EZ IDŐK SZERINT

Így hatvan év felett,
Az ember számvetést csinál,
Mit evett,
Mit ivott,
Mit csinált.
És hová jutott.
Mi az, amiben elbukott.
Milyen eredményre juthatott.
Valamikor még láttam
Templomunk tornyán
Az órát és a láncot,
De ma már tornyot
Sem látok.
S arcodon sem a ráncot.
Egyre jobban hullik
A hajam és a fogam.
Olyan laza és ritka, mint a
Cirkusz kerítésén a lécz.
A férfi hatvan felett, és
Száz kiló alatt
Csak csenevész szobadísz.
Valamilyen köcsög,
Vagy padlóváza,
Ami a sarokban áll
Amelyből hamar
Kifolyik a víz.
S ha nagy ritkán nászágy
Közelébe kerülök,
Lelkesen küzdök,
Ha már rádühödök.
Csak egy kis kertem van,
Hét szilvafás
Földbirtokos vagyok.
Ebből is látszik, hogy
Rám nem vonatkoznak
A földesúri jogok.
Engem már nem vonz
A dicsőség és a hatalom,
Az első éjszaka jogát is
Most már TIRÁTOK hagyom.

2012.

31. Ő ÉS ÉN

Tarka réten jártam
virágok között
nektárittas méh
bódultan röpködött
hús patak vizében
lányka fürdőzött
színes ruháskáját
önfeledten levette
fehér báránycái
táncoltak mellette
pásztorlány voltát
könnyedén feledte
nem haragszik rám
ha tolvaj szívem
lopva megleste
megvallom neked
megszerettelek
gömbölyded két kebled
mindent felejtet
gyönyört okozott
maga elé gyorsan
ingvállat kapott
meggyzínű ajkával
gyöngyen mosolygott
futó patak habja
tova robogott
ő és én vigyázva
kezet kerestünk
patakunk vize ott
egybefodrozott
szelek szárnyán szálltunk
karunk ölelésre
összefonódott
legelő báránycák fehérlő
füstje gomolygott
Ámor arcán huncut
mosoly ragyogott

2015. 12. 17.

32. LÁGYAN RINGÓ BARNA ÖLEDBEN

Vannak napok mikor
elgondolkodom
mire van még időm,
lesz-e holnapom?
a többi percet bizony
ellébecolom.
Tornyosulnak a gondolatok,
Asszonyt, gyereket, kutyát
Nevelni nem tudok.
Lágyan ringó barna öledben
Moccan a lassan múló idő,
Mégmérettetni erőmet
Csupán erre vágyom
örömmel vagy szenvedőn..
hullámzó forró öledben
Élvezem a jelent,
Feledem a múltat,
S nem törődöm a jövőt.

Megjegyzés: 2016. 01. 15.

33. ELKELT

Érted üvöltök,
mint néma sakál,
nem ellenedre.
népszerű vagyok,
akár a halál.
az élet nem lehet az,
nem születik meg mindenki.
csinálom magamnak az utat,
húzgálom, mint szivárványos kútnak
sárgaréz gombjával a hattyúnyakat.
nem siettet senki,
a véget is meg kell élni.
hogy az utat el ne vétsem,
cigánybanda elkísérjen.
messzire szálljon az ének.
hogy aszongya...
most van a Nap lemenőben...
közelebb, mindig csak közelebb
hozzád, Istenem,
s a végkifejlet
ne menjen kárba,
árulom a blankettákat,
akár árendába,
nyomott az ára.
temetésemre a jegyek
elővételben elkeltek.
s miután síromnál
felolvasták verseim javát,
aztán sorsolják
majd a tombolát.
elhalkulni hallom
a ringlispíl zaját.
egy fehér ruhás lány
letörli sírkövemről
a ránemesült mohát.

Megjegyzés: 2016

34. ARANYCSENGETTYŰ

Szép kedvesem
Jöjj ágyamhoz halkán.
Csitt, csendesen
Hogy meg csak én halljam

Bús arcodat
Puha párnámra tedd le.
Aranyos csengettyű
Van sarkára kötve.

Gyöngy hajaddal
Forró testemet fődö be.
Meg ne lássa
Senki a Holdfényben

2013. 11. 09.

35. EBBŐL VITA LESZ

A hazugság
A stressz,
Ebből vita lesz.
A cipó,
A liszt.
A jó gazdatiszt.
Az ősi jog,
A juss,
Törvény elé fuss.
Egy ciha,
Egy dunyha,
Egy párna.
Hamis a párja.

Az apám
Gróf volt,
Gróf a
Fiam is.
Csak én vagyok
Egyedül
Parádés
Kocsis.
Mondja a fáma,
S ez nem vicc.

2012

Megjegyzés: Történet a dzsentri világból.

36. EBEN GUBA

Ami mindegy, vagy egyre megy,
úgy hívják mifelénk, eben guba.
vagyis egykutya.
mikor összekerültünk kettő pusztánk volt,
egy-egy mindegyikőnknek,
ami kilógott a nadrágunkból
s ez a mai napig így is maradt.
ne gondolj magadról sokat,
hazugság nem fed el hazugságokat.
végül kezedbe kaptál egy csokrot,
vele a szeretete is nyakadba omlott,
forгатod, mint rosszlány a lilomot.
eben guba
ezt már elbaltáztuk kiscsikó korunkban.
iszunk mint a ló dereka.
aki nem tanult meg gyermekkorában
puha szervvel szeretni,
most már nagy bajban kezd lenni.
szegény ember vizel és főz.
ez már eben guba.
ép testet adj ép lélek,
ép testben ép csak a lélek.
ép testemben épp hogy élek.
barátaim mind meghaltak,
rosszallóim megmaradtak.
nem az megy el aki koros,
mindig csak az aki soros.
azzal kit a vagyon fölvet,
döngölni lehetne a földet.
ki dolgozik csak kalapol,
kialmolva maga alól.
a dologtól mindig féltek,
csak gondolkodásból éltek.
bármit levághat a doktor úr,
a fejemhez nem nyúl
ezért jótállok
pedig sok a túl okos,
olyan az élet, mint a gyereknadrág,
rövid és koszos.
engem már nemigen érdekel senki,
néha igazán megtudsz nevetetni.
csak némán ülök s elmerengek,
ilyenkor azt mondom magamnak,
gondoltam nevetek egyet.
bármit bedobok a sutba,
véleményem csak ennyi,

végül is mondjuk ki...
eben guba.

Megjegyzés: 2016. március 15.

37. A MOCCANÓ IDŐ

Közel húsz évig
Ólomcipőben járt
Az idő,
Nehezen moccant előre
Nélküled.
Mint sárba ragadt,
Megrakott szénásszekér,
S akár a Föld,
Oly lassan fordult
Az idő kerekén.
Egyszer fent,
Egyszer lent.
Az örök körforgásban,
S talán mi még mindig
A lefelé menő,
Sárba merülő
Kerékküllőn vagyunk.
S ki tudja, mekkora
A kerék?
S leszünk-e a
Feljövő ágon még?
Pedig tudjuk,
Hogy száguldunk
A Nap körül
A gravitáció pórázán
Keringve szüntelen,
Az örökkévalóság felé.
Hol a holtak
Gyorsan utaznak.

2006. 06. 12.

38. TÉLI ÉLETKÉP

Veréb ugrál
Az útszélien
Búsan néz fel
Szerte-széjjel
Terített tál volt ez
Valamikor régen.
Fagyos szél fúj
Hideg télben.
Szánkó nem jár
Erre régen.
Arra gondol
sok veréb kobak
Vajon hol vannak
Mostanság a lovak?

2019. január 09.

39. A NŐKRŐL

Az idejekorán
Törölszakított
Bimbózó rügyektől
Elvásik fogunk.
Meg kell várni amíg
Az érett gyümölcs
Önként ölünkbe hull,
Önmagát kínálva,
Enyhíteni étvágyunk,
S szomjunk,
Akaratlanul.

2012

40. VIRÁGGAL KÖSZÖNTELEK VIRÁGOM...

NŐNAPRA

Az emberiség
Szebbik felének,
Az örök Évának,
Az Isteni Nőnek,
Páristól elloptam
A szép arany almát,
Hogy odaadhassam
Szépségedért jutalmul
Királynőm Tenéked.
Bódító bonbont,
Csábító csokrot,
Suhogó selymet
Adhatnék Néked,
Vagy némi ékszert,
Talán igazán gavallér
Akkor lennék
Ha szálanként
Tízezer forintos
Hóvirágot szednék.
S évente nem csak
Egyszer ünnepelnénk.
De mégiscsak rendezett
ez a világ,
hiszen Te magad vagy
a letépve is illatozó virág.

ASSZONYOK ELEJÉNEK...

Az örök Dívának,
Az Isteni Nőnek,
Páristól elloptam
A szép arany almát,
Hogy odaadhassam
Szépségedért jutalmul
Királynőm Tenéked.
Reménylőn
Remegő szívvel
Adózok, az
Eredendő bűn kísértésének,
A kígyó csábításának
Erénnyel ellenállj,
Testeddel, lelkeddel
Ezen a mai
Szent napon,
A Nőnapon,

Hogy megkoronázhassam
cselekedeteimmel
Dicsően szép homlokod..
S ha cudarul galád
olykor a sorsod,
mindig arra gondolj,
hol a virágot tapossák,
ott ontja leginkább
bódító illatát.

2017. 03. 08.

Megjegyzés: Boldog Nőnapot kívánok, és kézcsókom a hölgyeknek

Nagy Vendel Nőnapra című hangosversét elmondja Ilosvay Gusztáv.
<https://www.youtube.com/watch?v=cgBu3DZvQNw&t=7s>

41. KISMADÁR ÜL

Kismadár ül száraz ágon,
Jól ment dolga e világon.
Én is felülök egy fára,
Úgy fütyülök a világra.

Tavasza után forró nyár jön,
Ősz utánra hideg tél jár,
Kicsiny madár ázva-fázva,
Dideregve párját várja.

Hideg szél fúj át a fákon,
Jeges hó gubbaszt az ágon.
Szürke légben a vadludak,
Guggolva repülnek az ég alatt.
Csontig hatolnak a fagyok,
Ha lettem is, miért vagyok?

2014. 11. 03.

42. A VINCELLÉR IGAZSÁGA

NÉPI BÖLCSELETEK

Útból,
kútból,
senkit nem szabad
kizárni.

2019. január 10.

43. RANGSOR

A duhajok
Duhajkodnak
A szegények
Rabsickodnak
A vadőrök
Elkoboznak
Prémvadászt aláznak
A halőrök
Halásznak
Pákászokra vigyáznak
A gazdagok
Horgásznak
De az urak
Még mindig
Vadásznak.

44. MESE NAGYOKNAK

IGAZ TÖRTÉNET

Egy tavacska hullámzott
A kert végében,
Nyáron ötven kacsza
Lubickolt vizében.
Történt egyszer, hogy a néne
Kacsát akart sütni ebédre.
Nógatta az apót,
Menjen le a tóra,
Fogjon meg egy szárnyast,
Kész lesz harangszóra.
Az öreg hallgatott az anyóra,
Rögtön sietett is le a tóra.
Sáros volt a partja,
Megcsúszott a lába,
Belebukott arccal a pocsétába.
Elunta a várást az öreg néne
Eredj kis unokám,
Szólt a kis legényre.
Nézd meg öregapád,
Hol késik, mi végre?
Fenem a kést,
A víz is lobog már,
Fuss öregapádért
Hozza azt a gácsért.
Szalad a legényke
Jön is vissza mindján,
Milyen ing volt a nagyapán?

Reggel kiöltözött a szép
Kockás ingébe!
Zsörtölődik a néne.
Akkor jó, mert ott úszik
A tó közepébe.
Az anyja csudáját
A vén hülének
Ilyenkor fürdik
Mikor a kacsák még élnek?
Nem tudta a balga,
Hogy az ura, szegényke
Holtan van a vízben
S kacsza a kezében.

2006. március 15.

45. ESIK AZ ESŐ

Ha az ember már
Hosszú napok óta
Az ablak előtt áll,
Unott-idegesen
Jobb időkre vár.
Lesi az ég alján
Feljön-e a szivárvány.
De csak esik az eső.
Özönvíz szerűen, ömlik mindenünnen,
Mintha örökre elakarná
Önteni a vad zápor
E cudar világot.
Közben dörög az ég,
Villámlott jólelébb.
Egészen magasról
A Földig cikázott.
Megvilágította a Cikádort.
Zeusz haragvón
Viharos villámokat rázott.
Akár ha össze akarná
Zúzni a világot.
Mindenünnen szürke
Árnyak bújnak felfelé,
A színeket kíváncsian
Csak a fény csalogathatja
Trónusa elé.
A nagy Univerzum is sötét,
Csak a mi földünk kék.
A talajon hideg a szél,
De a magasban sistereg a levegő.
Kopaszodó ágú fákon
Didereg az őszi levél,
Teste reszketőn remegő.
Fázós öregasszonyként.
A ráboruló köd,
Betakarón óvó kendő,
S csak vigasztalhatatlanul
Esik az eső.

2013 07 07

46. LESZÁLLT AZ EST...

BABBA MÁRIA

Leszállt az est,
Csillag vezess,
Barlangja
Rejteken
Ébred a
Szent remény.
Mellette áll már
A két szüle pár
Glória lengi át
Babba Mária
Dicső homlokát.
Angyalok kara zeng,
Tömjén füstje száll
Pásztorok imáján át,
József meghatva áll
Mária oldalán.
Harsona hangjára felsír
Az isteni bárány.

2013. 12. 24. Szenteste

47. MINDEN ŐSSZEL LEHULLANAK...

Minden ősszel lehullanak a falevelek,
Éles malomkővel megőrlöd a búzaszemet
Megláthatod Jézus arcát
Ha sütöd a kenyeredet,
S osztja a cipót, s a halat
Az összegyűlteknél,
Szenvedéllyel harcol
A gonosszal
Ki ellened fenekedett,
S áldozati füst száll
Az oltár felett.
Meghal minden szenvedőn,
A falu, az emberek,
A szeretők,
De mindörökké élnek
A temetők.

Megjegyzés: 2014. 09. 10.

48. ANYÁNK SZEME FIGYEL

BABBA MÁRIA MOSOLYA

Mint oroszlán,
Ahogy védi kölykét,
Inszakadtáig,
Élete árán is,
Dühödten figyel
A bős anya.
Ki ha gyermekére néz,
Szemén, s arcán
Babba Mária mosolya
Az ősi juss,
Az ősi jog,
A Szűzanya malasztos arca.
Minden anyára átragyog,
Önmaga feláldozásával
Félte óvja gyermekét,
Ki szeretetben,
Féltésben felnevelkedett,
Majd a keresztről levéttetett,
S nem gyűlölte Pilátust,
Ki szent fiát
Hóhér kézre adta.
S halott magzatját
Kezében tartva,
Mária, jajával oltalmazza,
Mint anyáknak eleje...
A nyugodt fájdalom,
Az anyai szeretet,
A féltő oltalom.
S a felhők között
A Mennyországból,
Mintha reánk mosolyogna
Szeplőtelen Szűz Mária,
Örökké szépen, és fiatalon,
Mindannyiánk édesanyja.
Áve Maria,
Üdvözlégy Mária.
Mindenki oltalmazója.
Magyarok Nagyasszonya.

Megjegyzés: 2014. 05. 04. Anyák napján...

49. ÉBREDÉS

Ködös-hűvös a reggel
Álmos még a macska is,
Ablakomon élesen
Koppan egy kavics.

A függöny behúzva még,
Takarja a hajnalt.
Átsejteni a Napot.
Ébren vagyok.

Ólomcipőben járt az éj,
De gyorsul most már az idő.
Betör a ragyogás.
Hová ez a rohanás?
Mámorító kávé
Friss illata száll.

50. KÖRTÉFA, KÖRTÉFA

Terebélyes az öreg fa,
Árnyat ad hatalmas lombja,
Mézédes a körte rajta.
Enyhet vet a gyenge gyöpre,
Egy sem hullik le a földre.
Szőke kislány áll alatta,
Az éhes kis Katinka.
Kinézett egy mosolygós
Gyümölcsöt magának,
Látja, hogy sokáig várhat,
Toppantva kiált a fának:
Pottyanj körte Katikának!

2019. január 20.

51. HATVAN ÉVEM

A múlt századnak
Közepén születtem,
Hol itt, hol ott
De felnevelkedtem.
Villany sem volt,
Ahol laktam,
Faggyúból volt
Ott a szappan.
A petróleumlámpa
Tompá fénysugara
Hívogatón hatott
Sok buta bogárra.
S a forró cilindertől
Többeknek lett ottan
Szörnyű halála.
De e lámpavilágnál
Nyílt ki a könyvek
Szellemi sugara
S bennem az értelem
Fénylő világossága.
A huszadik században
Ceruzával kezemben
Szavaim papírra vettem
Öregpám látta még
Ferencz Jóskát a tizenkilencedik század végén,
A Millennium ünnepén,
S unokáim születtek
A huszonegyedik század elején.
Három évszázad ölel át,
Így megy előre a világ.
Néha reám is sütött
A Tüzes Nap sugára,
Könyvem felolvashattam
Petőfi szobájában.
S hallhatta verseimet
Az aki akarta.
Kezét fogtam, s érintettem
Illyés Gyula lányát,
S általa átöleltem
Édesapját, Babitsot,
És József Attilát.
Megérthettem Flórát,
Megismerhettem szellemük világát.
Később nekem is
Nyílt itt virág,
Számomra is kinyílt
E csodálatos világ.

Ha számvetést kell adni
Majd legutoljára
Büszkén vallhatom, hogy
Nem éltem hiába.
Nekem is illatozott a
Költészet virága.
De vajon mi marad
Egy költő után?
Semmi más, csupán
Néhány könyv,
És egy-két örök érvényűnek
Vélt gondolat.

Megjegyzés: 2014. 03. 27.

52. ÜZENTEM EGY CSACSOGÓ MADÁRNAK

DAL, HALLGATÓ

Üzentem egy
csacsogó madárnak,
Ne üljön az ágon
oly vidáman.
Küldtem vele
egy levelet
egy kislánynak.
Visszahozta
nemsokára,
azt súgta hogy
nem találja
sehol.

Kicsiny madár
hol kerested
nékem,
ne monddad hogy
elköltözött
csendben,
úgy hírlík, hogy
kivitték a
temetőbe
régen.

Kicsiny madár
repülj vissza,
kérlek,
ne cikázzál
fent a magas
égben,
megfogadta
a kis árva
lélek,
vitt egy rózsát
a csőrében
Néked,
lerakta a
sír tövébe
szépen.

2019. január 24.

53. RÁTALÁLTAM AZ ÚTRA

DAL

Rátaláltam az útra,
ami haza vezet,
szép emlékek hívnak,
hogy újra otthon legyek.

Mikor reggel jöttem,
nem volt itten ennyi,
leülök egy kőre,
kissé megpihenni.

Három út van előttem,
negyedekre lépek,
fejtetőre állnak
déliabos képek.

Pince mélyén ittunk
Bíberszín borokat,
Mámoros muslincák
Danoltak dalokat.

Fehér borok íze
elúzta a borút,
pezsgő gyöngysor vet rá
aranyos koszorút.

Elfáradt az óév,
messze lemaradt,
a fürge új esztendő,
előre szaladt.

2019. január 25.

54. MELYIK ÚTON...

ANDALGÓ

Melyik úton
Kéne haza menni?
Mikor jöttem,
Nem volt itten ennyi.
Elidőztem
Kicsinyt a tanyában,
Este felé
Kialudta lámpa.

Dűlőúton
Jöttem a tanyára,
Belenéztem
Kissé a pohárba
Esteledve
Elfogott a honvágy,
Elindulnék
Hazafelé hozzád.

Melyik úton
Kéne elindulni,
Valahogyan
Haza kéne jutni.
A sarkcsillag
Visz az éjszakába,
Pislákol a
Halvány Hold sugára.

Fény dereng a
Falu határában,
Valahol
Világít egy lámpa.
Utat mutat
Babám ablakába.
Józanító
Hűvös éjszakába.

2014 szeptember 30.

55. VÍZ, AZ ÉLTETŐ ELEM...

MA VAN A VÍZ VILÁGNAPJA

Tudósaink bőszen azt állítják:

„Ma már tudjuk!”

Ámbár csalfa az illúzió.

Ma úgy tudjuk!

Ez a helyes konfúzió.

Hisz még azt sem értjük,

Hogyan tud ennyi mindent

Ez az egyszerű elem?

Egyszer folyik, csobog, és csörgedez.

Frissítő ként is magadhoz veheted.

Felüdíti, megtisztítja testedet.

El sem képzelheted nélküle az életed.

Hisz innen indult minden.

Az egysejtű lény is a vízben fogant,

A folyamat igen hosszú,

Embert alkotott az evolúció.

Máskor kemény, mint a kő.

Éles, vágni is lehetne vele,

És szúr akár a tőr, a jégcsap,

S csendül, mint kristálypohár,

Ha reped a rianás.

A fagyott folyó elbírja nehéz lelkedet.

Majd hirtelen gőzzé válik, ha hevítet,

Ereget nehéz, szürke ólomfelleget.

S a mozdonyt, malmot, kalapácsot is

Elbírja, ha kell, ereje teljében.

Milyen csodálatos is a víz.

Egyszer folyik, másszor megfagy,

Majd elpárolog.

Íze, színe, hangja, energiája, alakja, súlya,

Éltető ereje van.

Ételként is fogyasztathatod.

Csiklandozza nyelvedet zamata,

Ha gőzölög a leves.

Télen kemény, mint a kő.

Sziklaként zuhog és megtelik vele a jégverem.

Ha befagy a tó elbírja testedet

Csilingel és csattog a rianás,

S mily erő, összenyomja a jég a csónakot.

Elsöpri házadat a lavina,

Zuhog, tombol, ködöl a Niagara.

Messzire hallik robaja.

Bölcsen hömpölyög medrében

A Nílus és a Duna.

S milyen rettenet, ha árad a Tisza.

Erő és szépség sugárzik,
S nézd milyen szelíd egy pohár víz.
Enyhíti, oltja szomjadat.
A cserép virág felébred, ha tányérjába,
Éltető nedűt csepegtetsz,
S a nedves földből kikel a mag.
Ha jő a december, a milliányi hókristály,
Behinti a fenyőt.
Fehéren csillámlik a hó, ha a szánkóval
Szalad a ló.
Csilingel, hogy ha folyik a patak.

Zúg, ha lezuhan a zuhatag.
Durrog csattog a jég,
Duruzsol a gőz a fazékban,
S mindennek felveszi az alakját.
Nézd meg ónos eső után a fákat,
És a kerítés drótját.
Barlangokban évmilliókig,
Cseppkristályt alkot.
Az Alföldön gémeskút bólogat.
Úszik a hajó a vízben.
Membújjik csendesen a barlangi patak,
Melyből dacosan mosod ki az aranyat.
Hisz az aranynál, többet ér egy tiszta ér!
A világ nagyon ráfizet,
Ha ezen túl boltban
Zacskóban vesszük a vizet.

Megjegyzés: Kémia, fizika és magyar szakos tanároknak ajánlom.
Figyeljétek meg, a boltokban hatalmas hegyekben állnak a palackozott vizek. Félelmetes...

56. VISSZATÉRŐ ÁLOM

ÉRTŐ ELENGEDÉS

Nagy fényesség árad,
visszatérő álom,
arany színe csordul,
a templom faláról.
Sötétségbe réved,
arca ékessége,
szemei ragyogón,
tükrös ébersége,
messziről integet,
múló gyermeksége.
Barna asszony térdel,
hosszú ruhájában,
szemei oltárán,
fehér kőmárvány áll.
Előtte kőoszlop,
búsongó imádság,
hála adó ének,
repedés csöpp ajakán,
hogyan látta a szépet.
A világ fényeit,
félve elereszti,
sötétlő vakságát,
fátyol mögé rejti.
Orcáján legurul
forró könnye gyöngye,
érező lelkek által
óvón letörölve.
Sebei tisztulnak,
a tisztító tűzben,
nehogy elkárhozzon,
poklok kénbűzéiben.
Kendővel harmatját
szépen felitatják,
megőrizni híven,
kezeibe adják,
jegykendője gyanánt.
Kíváncsi örömmel,
Búcsút int a múltnak,
ismeretlen várja,
fájó felismerés,
sötétség világa,
örök reménykedés.

Marcuskának ajánlva...

2019. február 04.

Szekszárd

57. KÖSZÖNET A SZÉP ÉVEKÉRT

FELESÉGEDTŐL HÁZASSÁGI ÉVFORDULÓNKRA

Negyvennyolc év után,
Drága Józsikám,
kezem indul sután,
s feléd integetek,
fogd meg szépen újra
reszkető kezemet.
Emlékszem mikor megkérted,
s én oda adtam
remegőn, szertelen.
S azóta is fogjuk
egymás kezét boldogan,
néha gondok között,
de leginkább gondtalan.
Köszönöm, hogy életünk
legfontosabb percei
nem gurultak szerte szét,
őrizted szerelmünk
összetartó szeretetét.
Boldogan megköszönöm
gyermekünk életét.
Hogy örömmel fogadtad
unokáink kedvességét,
éltünk minden szép percét,
hogy segítetted nekem
bús vakságom nyolc évét.

Drága Józsikám,
Szeretlek én, ha hagyod,
Ha Te is akarod.
Elmegyek Hozzád Tőled,
Ha Te azt akarod.
Figyellek könnyes szemmel
Szívem örömmel teli
Míg csituló szívünk
éltünk elfeledi.
Nem lehet a lelkünkben
Mindent eltemetni.
Mindent abbahagyni.
Még élni akarni
Együtt Veled.

Szerettelek magzatodban
szerettelek bájos gyermekkorodban
szerettelek kamasz korodban
diadalmas felnőttként is

őszintén, nyíltan.
szeretlek ha megöregedtél,
s akkor is miután
ráfátyolosodott
vaksi szemeimre
az alkonyodó homály.

2019. február 06-án

58. MÉG AKARNI

ÉLETKÉP

Pincesorok árkan
száguld az idő,
enyészet ellen
küzd a jövőendő.
Még akarni,
életben maradni,
hangját hallatni,
valahová tartozni,
hasznosnak maradni.
Téglák alól a fű
óvatlan kitüremkedett,
alattuk a gyökerek
kusza táncot lejtének.
Szerény virág törekszik
serényen a fény felé,
nyúlánk nyakát nyújtogatva,
érlelődik magva.
Öreg gazda vaksi szeme
kapák között válogat,
ki akarná kertjében
egyelni a sorokat.
A régi vasa már
félíg-meddig elkopott,
kérges öreg kezétől
kifényesedett a bot.
olyant keresget,
amely magától megy.
Már nem bírja a munkát,
gyalogszékre ül,
s úgy vágja a kapát.
Pendül a fáradt kapa most,
kalapált életől,
hanyatt dől a gyom.
Erőt merítve
rukkol előre,
homlokát letörli
kökénykék kendője.
Demizson dugóját
mikor kicsavarja,
csapva kilöttyinti
ha víz van alatta.
Hogyha nemes ital
érinti ajakát,
szája fölött rést hagy,
könnyebb lesz az ivás.
Erős óbor ez itt,

nem valami lőre,
nem csigerral köszön
erre a szőlőre.

Mikor harangoznak
pillanatra megáll,
keresztet vet reá,
emeli kalapját.

Ósei ereje,
konok lelkülete,
gazda makacssága
viszi még előre.

Hogyha ő is kidől,
fehérlik szemfedője,
unokája visz ki
bort a temetőbe.

A szekszárdi tanyasoron...
2019. február 06.

59. ZACSKÓSVÍZ

Manapság olyan
Világot élünk,
Hogy az egyforintos fagyis is
Száznyolcvanba kerül.
És semmisen sem sikerül.
Igaz lett az
Apai bölcseség:
Akkor lesz minálunk
Igazán rossz világ,
Hogyha majd boltban
Veszed a vizet.
Amiért mindegyőnk
Nem bankóval,
A jövőjével fizet.
Mostanában, ha egy
Üzletbe bemegyek,
Hegyekben állnak a
Flakonos vizek.
Ki emlékszik rá?
Még én igen,
Milyen az íze,
Régen mérgezett már
A kerekeskút vize.

2012. szept. 05.

60. AZ ESÉLY

EMLÉKEZÉS A KÖLTÉSZET NAPJÁN

A múlt századnak
Közepén születtem,
Hol itt, hol ott
De felnevelkedtem.
Villany sem volt,
Ahol laktam,
Faggyúból volt
Ott a szappan.
A petróleumlámpa
Tompá fénysugárra
Hívogatón hatott
Sok buta bogárra.
S a forró cilindertől
Többeknek lett ott
Szörnyű halála.
De e lámpavilágnál
Nyílt ki a könyvek
Szellemi sugara
S bennem az értelem
Fénylő világossága.
A huszadik században
Ceruzával kezemben
Szavaim papírra vetettem
Öregapám látta még
Ferencz Jóskát a tizenkilencedik század végén,
A Millennium ünnepén,
S unokáim születtek
A huszonegyedik század elején.
Három évszázad ölel át,
Így megy előre a világ.
Néha reám is sütött
A Tüzes Nap sugára,
Könyvem felolvashattam
Petőfi szobájában.
S hallhatta verseimet
Az aki akarta.
Kezét fogtam, s érintettem
Illyés Gyula lányát,
S általa átöleltem
Édesapját, Babitsot,
És József Attilát.
Megérthettem Flórárt,
Megismerhettem szellemük világát.
Később nekem is
Nyílt itt virág,
Számomra is kinyílt

E csodálatos világ.
Ha számvetést kell adni
Majd legutoljára
Büszkén vallhatom, hogy
Nem éltem hiába.
Nekem is illatozott a
Költészet virága.
De vajon mi marad
Egy költő után?
Semmi más, csupán
Néhány könyv,
És egy-két örök érvényűnek
Vélt gondolat.

Az alkotásnak addig neki se láss,
amíg te sem hiszed el hogy világszám
kerül ki kezeid közül.
meg akarjuk mutatni magunk,
mert hát ripacsok vagyunk.
a Mona Lisa is csak egy picike kép.
mégis milyen gyönyörűség.
Michelangelo is csupán kalapáccsal dolgozott
mint akárki más, ki faragott,
s levéste a kötömről a felesleget.
az anyag szoborrá vetkezett.
én is ecsetet és vésőt veszek,
majd nekiveselkedek.
Ha valakit megkergetek,
elfelejtem miért teszem,
mire utolérem.
Ő is csak a látszatért fut,
nehogy rosszéletűnek higgyék,
gondolja magában,
már eleget futottam,
akkor inkább megbotlom.
Ez talán maradi szemlélet,
nem röhög, együtt érez.
Küzdök ha már rádühödök.
talán halad felfelé is
az a síkos lejtő.
lefele életveszélyesen lejtő.
mikor iskolába jártam
örökre megtanultam,
egy szabad országban,
szabad sajtóban,
azt szabad írni
amit a többség akar.
s ha bántanak a kritikusok,
csak azért is legyél jobb.
Éhes volt a farkas,
Szomjas volt a bárány.

Megette őt
A patak partján.
Báránybőrbe bújt
A farkas,
Farkasbőrbe bújt
A bárány.
s ha már nem tudják a nevedet,
te leszel a hallja e kend.
néha leöblítéd torkodról a port,
iszod a jó szekszárdi bort.
s viszel magaddal a diófa alá
egy NAGY VENDEL könyvet.
s ha elérted az öregkort,
nem csinálhatsz magadnak létrásbort.
az egyik szemed sír,
a másik meg üveg.
szórhatod fejedre a port.
ki kellett volna szedni a meggymagot.
nem mérgezné a ciánkáli a gyomrod.
titkaim nem mondom el senkinek,
csak nagy ritkán gyónok meg,
szinte minden másnap teszem,
karácsony és húsvét másnapján.
utcavégén templom,
bemegyek-e nemtom.
minden topega az ajtónak vezet,
bent nézegetheted a kazettás mennyezetet.
minden út Rómába vezet.
de mikor is van egyakaraton a magyar?
ha a templomból egyenest a kocsmába tart.
ripacsoknak és csepűrágóknak ott áll
az utca másik oldalán az ispotály.
s elkönyvelheted magadban ad akta..
mindenki maradjon annál a fánál,
amelyiket kapta.

Gondolataim a költészet napján,
Nem légből kapottak tán.
Nem kétszáz,
nem négyszáz,
nem ezer,
csak hétszáz csupán
verseimnek száma.
ne gondolja senki bután,
nem vagyok szószátyár,
csak költők sokadalmának
alázatos követője talán.
nem tudom hogy mi az oka,
csak sejtem mint vad a vihart,
ennyien nem írtak még verset soha.
ha nem tömegekhez szólsz,

versed lóg a levegőben,
ha fiókodnak írsz,
sohasem jutsz előre.
mindenképpen várj a vevőre,
ki megjön előbb, vagy utóbb,
de ne igyál előre
senkinek a bőrére.
kell bele paprika, só,
hadd eméssze az olvasó.
csípje száját és szemét
hívja fel a figyelmet, és figyelmét.
egy gatyám egy ingem
a vers számomra csaknem minden,
dolgozom folyton ingyen.
meg kell győzni a sok bohót,
kikkel döngölni lehetne a földet,
meg kell tudniuk a valót.
a költő mind koldus,
az írások szerint,
de mégis több Párizsban tanult.
hogyan is van ez?
lámpásod tartsd magasra,
ne kezdj munkádhoz sután.
de vajon mi marad egy költő után?
pár olcsó könyv,
s néhány örökérvényűnek vélt
őszinte gondolat.
a dolgokon elmerengve mondja,
nahát,
ejha,
azta,
hűha,
jé,
nocsak
hetedszerre azt mondja,
hm,
mert ő a kuka.
a hét vezér, a hét törpe,
és a hét gonosz,
s a hétszáz vers,
a hét szűk esztendő,
egyre megy.
ne törekedj a tökéletesre,
sohasem érheted el.
elégedjél meg
csupán csak a jóval.
a mákostésztában is ott a hangya,
de a többi az mák,
meghintve jó erősen
fekete borssal.

az anyja.
írom verseimet egy papírra,
igazságokat halomra.
az idő barázdákat szánt homlokomra.
mindenre odafigyelni,
dicsérni és fenekedni,
ez a költő dolga.
sohase hallgasson el
a Múza.

*2019. tavaszán,
a Költészet Napjára ajánlva.*

61. MÁRCIUSI FORRADALMUNK

Zászlóink vezesd
Hős diadalra.
Ajkunkat dicsőség
Fakassza dalra.
Lobogónk lobogva
Zúg el a széllel,
Süvítve, csattogva
Vezérel éllel.
Diadalra száguld
Éjt kergető hévvel.
Regéket mesél
Régmúlt emlékével.
Vidáman lobog
Újidők szelével.
Mindennapi forradalmunk
Meghitten nemes
Fénylő erejével.
Zászlónkat lobogtasd
Örök dicsőséggel.
S művünktől félve
Az ellen ha elébünk áll,
Nem is nézve azt
Ki itt a Magyar,
Kivégzik mindazokat,
Ki a nemzetben
Egyet akar.
Ott küzdelmes a világ
Hol a virágot tapossák
Akkor ontja leginkább
Mámorító illatát.

2019. február 11.

62. SZÁLLÓIGE

Testem e Földbe,
Lelkem a Mennybe,
Szívem szívedbe
Szállt.
Ez még ez eddig
Nem történt velem
Meg.

Szekszárd 2019. február 14. Valentin napon

P. P. P.

63. TRILLÁK ÉS LILLÁK

MEGSZÜLETŐ KÖSZÖNTŐ

Másképpen kelt fel a Nap
Mintha tudná
Történelmi ez a mai
Tavaszi virradat.
Déltájékán felragyogott a Nap.
S szaladgáltak serényen
Hatalmas Góliátok,
Pusztítók erejét taszítván
Féltők rémálmaival.
S felhangzottak a trillák,
Hé! Valaki!
Itt vagyok!
Lilla, egy pici lány.
Figyeljetez énrám:
Hogyha szeretni akartok,
Egyel több
A létszám.
Megszületett Lilla
A kisunokánk,
Akit mindenki várt,
Hogy övé legyen a világ.
Koccintsunk érte pohárt
Mi végre?
Egészségére!

2017. május 04.

NÉVNAPODON

Kedves Lilla,
Két éve már,
hogy néked nyílik
minden kis virág.
Tavaszcímó szívvel
köszönt Téged a világ,
s minden nap megtalál,
egy csodás boldogság.
Hamarvást madárcák
dalolnak a fákon,
ajkukon zengenek
trillák és Lillák.
Táncol hozzá a sok
fehérlő hóvirág.

*Szekszárd 2019. február 16.
Lillának ajánlva...*

64. TEMATIKUS HAIKUK

01. TŰZKŐDOMB

Népek harca száll
Tűzkődombunk ormára,
Szikrázó világ.

02. VIADAL

Fénylő magas vár,
Hős vitéz, ormára hág,
Vad diadalra.

03. ZÁSZLÓ

Vitorla ormán
Kalózok zászlaja leng,
Félnek a lelkek.

04. KAKASUNK

Cifra kakasunk
Fatető ormára hág,
Hasad a hajnal.

05. GIZELLA KIRÁLYNÉ

Ifjú királynénk
Tűnődik, látja-e még
Passau ormát.

06. BAGOLY

Vén torony ormán
Bagoly tanyázik némán,
Prédára vár.

07. BUDA VÁRA

Budavár tornya
Dől halomról halomra,
Újra kél orma.

08. KÖZÉPKOR URAI

Vár áll hegy ormán,
Király, bolond otthona,
Ostobák hona.

09. HUNYADI VÁRA

Áll Tüzes Orbán,
Hunyad várának ormán,
Sortűzre várván.

10. KÖD

Oromfal alján,
Hegyormok láncolatán,
Oszlik a homály.

11. OROMDÍSZ

Büszke kőmíves,
Épülő ház falán áll,
Ormán dísz, zöld ág.

12. VADÁSZAT

Hegyeink ormán
Az urak még vadásznak,
Ölni akarnak.

13. TEMPLOMUNK ROMJÁN

Néma harangok
Templomunk csonka ormán,
Békére várnak.

14. DOMBON

Kavicsos dombon,
Ormos homokra vált,
Az omló lábnyom.

15. INDIÁNOK

Mohás fa alatt,
Indiánok osonnak,
Ormán hó csillan.

16. ESŐ ELŐTT

Tűzpiros égbolt,
Eső illatot hordoz,
Felhők ormán jár.

17. FÁRAÓ

Egy rossz Fáraó
Sokak szerint is csak
Fa ormára jó.

18. MAGÁNY

Rám tört a magány,
Iszonyú az üresség,
Ormán a dalnak.

19. SZONDI GYÖRGY 1552

Hős Szondi György áll
Drégely palánkja ormán,
Védi hazáját.

20. SEMMIBŐL

Semmiből raktál
Oromra katedrális,
Hit erejével.

21. ÁLDÁS

Kapálás közben
Feljutván az oromra,
Áldás borodra.

22. HAIKU

Ha Haikut írsz,
dalok ormára juthatsz,
értesz a lanthoz.

2019. február 19.

65. HAJNAL

Hajnali szélben
Süvöltő gyarak
Gőzmozdonyának
Sípszava száll,

Dohogó gépek
Fényesen szépek
Szívemben érzem
Révületük.

Munkáslány siet
Napsugár arccal
Mégfizet minden
Félelemért.

Csillogva nézem
Fényesen szépek
Ezüstös nyilak
Zúgnak feléjük.

2018. július 30.

66. FUTNAK ELŐTTEM...

Futnak előttem
A mák és a holnapok,
Sokat írok Neked,
Hogy olvashass,
S én oly keveset kapok.
Vágtatnak a napok,
Lélekben itt vagy velem
S írok Neked.
Hozzád kéréssel fordulok.
De üresek a holnapok.
Nem jön levél,
Az ember remél,
Nem jön levél.
Azt azért nem hinném,
Hogy elfelejtettél.
Várom alkotásaid melyeket
Szívesen megjelentetnék.
Közös munkánkkal
Egymást segíthetnénk.
2017 lapzárta kezdetén...

67. SZÁMÍTÓGÉP

Itt derminál
ott totálódzik
emitt nekiáll
amott föláll
lent kiáll
fent beáll
sok mindenre
rátalál
S ott messze,
az asztalnál pedig:
umblaccolják az
egész hóbelevancot..
s kiadja a pohártartót
ha alul megnyomsz egy gombot.

2019-02-20

68. A CSŐZÖRG

SAJÁTOS FILOZÓFIA
TALÁLJUNK KI ÁLLATOKAT...

Éjszaka érkezett
egy kitalált,
de mégis élő állat,
a csőzörg.
Létezik, mert
végül is felébresztett.
általában éjszaka vadászik,
áldozatra várva,
bár már néha hallottam
hajnalban is.
igaz hogy soha
senki nem látta még,
de vanni van, az biztos,
mert hallottam.
felkúszik a csöveken,
zörögve ki akar jönni
a csaptelepen.
s ha a láncot megrántod,
lezúdul a sok szörny
meglátod.
zörögnek és dörömbölnek,
mérgeesen csörömpölnek, és hörögnek.
ők a gonosz manók,
elúzik az álom manót.
plafont nézve gondolkodom,
találjunk még ki
nem létező állatot.
újat alkotott az evolúció,
egy hőzöngő csőzörgőt.
a fene a jó dolgát,
már megint nem tudja
hogyan mit csinált.

2017. február 13.

69. BOLDOG AZ EMBER

Boldog az ember,
Ha bevégezte dolgát.
A sírásónak is látszik az arcán,
Büszke, hogy ő látta utoljára a holtat,
Mikor ráhajtotta szemfedelét,
S kiáshatta végső nyughelyét.
Az orvos is nézi
Hogy szép-e a minta, ha
Bevarrta a páciens sebét.
Csak ritkán felejt benne
A kést vagy a szemüvegét.
A tanár is hiszi
Hogy a tudatlan gyermek
Általa ismeri meg
Az egész világot.
S a kertész sem szívesen tép le
Egy nemes virágot.
A nehéz gőzmozdony is csak
Hideg vasdarabként áll,
Ha nem lobog benne tűz,
Surran a gőz a csövekbe,
Mely életet lehel a sok kerékbe.
S ki a bombát ledobta
Is visszatér, hogy lássa
Műve mennyit ér.
Vajh hol a határ?
Hol az élet és a
Halál mezsgyéje.
A zseni és az örült között
Csak hajszálnyi a rés,
Az ember is boldog,
Ha élete végére
Minden munkáját
Végre befejezte.
De a dolgoknak
Akkor van vége,
Ha valaki
A papírmunkát is
Elvégezte.

2012

70. NŐNAPRA

Az emberiség
Szebbik felének,
Az örök Évának,
Az Isteni Nőnek,
Páristól elloptam
A szép arany almát,
Hogy odaadhassam
Szépségedért jutalmul
Királynőm Tenéked.
Bódító bonbont,
Csábító csokrot,
Suhogó selymet
Adhatnék Néked,
Vagy némi ékszert,
Talán igazán gavallér
Akkor lennék
Ha szálanként
Tízezer forintos
Hóvirágot szednék.
S évente nem csak
Egyszer ünnepelnénk.
De mégiscsak rendezett
Ez a világ,
Hiszen Te magad vagy
A letépvé is illatozó virág.

ASSZONYOK ELEJÉNEK...

Az örök Dívának,
Az Isteni Nőnek,
Páristól elloptam
A szép arany almát,
Hogy odaadhassam
Szépségedért jutalmul
Királynőm Tenéked.
Reménylőn
Remegő szívvel
Adózok az
Eredendő bűn kísértésének,
A kígyó csábításának
Erénnyel ellenállj,
Testeddel, lelkeddel
Ezen a mai
Szent napon,
A Nőnapon,
Hogy megkoronázhassam
Cselekedeteimmal

Dicsően szép homlokod..
S ha cudarul galád
Olykor a sorsod,
Mindig arra gondolj,
Hol a virágot tapossák,
Ott ontja leginkább
Bódító illatát.

2019. 03. 08.

Megjegyzés: Boldog Nőnapot kívánok, és kézcsókom a hölgyeknek.

Nagy Vendel nőnapodra című hangosversét elmondja Ilosvay Gusztáv:

<https://www.youtube.com/watch?v=cgBu3DZvQNw&t=7s>

Brian Adams: Have You Ever Really Loved A Woman

Az asszonyról szól ez a dal, a végzet és a szerelem asszonyáról:

<http://www.youtube.com/watch?v=zeEFHJFUbEg>

71. TITKOK ÖSVÉNYEIN

DUNAFÖLDVÁR FELÉ AKI ÁTJUT A HÍD FELETT

A tavasz nyugodtan simítja a láthatárt,
mint felnövő gyermek buksiját,
ölelkeznek a dunai fák.

A Nap lomha sugarakkal
kúszik a kopár ágon,
nyugalom árad az elmúló világon.

Titkok ösvénye ez,
tájkép amerre járok,
a Duna partját szegélyező öreg nyárfák
nyár elő lombjukat egymást átölelve egy
„kapu” ívét formázzák.

Átjáró ez, egy titkos kapun át,
amit csak azok látnak, akiket megszólítanak
a Duna-parti fák..

Csak keveseknek adatik meg a megvilágosodás.

Ősrégi történeteiket takarják
azok elől kik nem beavatottak,
emberek milliói álltak itt,
nagy időknél tanúik,

s a Dunának fodros habjai
elrejtik őseink hamvait.

Fél világ urának gondolatait.

Attila Hun királyunk is
megvonatta hálóját,

a halgazdag vízen,
mert nagy a had gyomra.

Nemesen dicső csontjait,
örök homály takarja.

A fény, s a sötétség,
arany, ezüst, és a vas

hármasság koporsója
mindig titok marad,
a habzón folyó éjszaka alatt.

Római sasok árnyékában
Templom előtt zsibongva,
gyűlik össze a nép,

Sok színes tóga,
tarka a kép.

Szivárvány íve feszül át,
az Iszter két partján,

Dicsőséges diadalív lehetne talán.

S császárukra koccintanak bíborszín pohárt tüzes borokkal,

A harcból megjövők ezrei,

S lovaikat itatják serényen

A hódoltságnak új,

Fodrozó határvonalain,
Hol láncukat rázva bólogatnak karcsú csónakok reménylőn,
Az új limes partjainál.
Itt állították meg a Barbárok sokadalmát,
S ettől nyugatra isszák már
A kultúra édes poharából a nektárt.
A város piacán özönlik áldozni a tömeg,
Isteneinek oltárán öli a bárányt,
Bársonyvér csordul márvány csatornákon,
Kökése okán Vesta papnőjének,
Jósolja jövőjét
Lapocka csontjából,
Feledve népek szenvedését,
S élvezve a szenvedélyét,
Táltosok emlékének.
Gondold meg ifjú,
Téged is dologra várnak itt,
Reád is szüksége van,
E honban a hazának.
Pusztulnunk nem kell egyikőnknek sem,
Éljünk ezen ősi földön itt,
Hol a bölcs folyó hömpölyög.
Ha el is bukunk talán,
Dolgunkat tenni muszáj.
Neveinket dicsőn
Kőbe vési a szobrász,
Hősök bronzképe alá,
A pentelei úton
Láthatjuk Cziránszky Máriát,
Ahogy cizellálja szobrát.
Elmúltunk mindannyian,
Márványkövön olvashatod neveinket.
Belevésték hálás maradékaink,
Kik tisztelettel gondolnak reánk.
Dicsőítenek koszorúval, s vár egy másik világ.
Szörnyű tűzkigyó fenekedik az égen,
Hirtelen, hamarvást háborúság léssen.
A nap, a hold, a csillagok, a fény ragyog,
Víziorgona dallama száll, tündököl a behódolt tájakon át,
Az ég alján szivárvány ragyog ívelve sugarát,
Színeiben pompázva, mint pogány bálvány.
S komor őrtornyok vigyázzák a megfoghatatlan
Üvegkorsónyi, törékeny provinciát.
Évszázadok múltán
Emelik ki a régészek
A Dunába omlott
Római korok
Kőbe vésett maradékát.
Állt a Dunánál Szulejmán,
pár héttel Mohács után,

nézte vonuló hadait,
a gályák sokaságát,
vitték az ostromágyúkat
Buda vára alá,
majd hozták lefelé a zsákmányt,
Mátyás világhíres corvináját.
Fogták, s sütötték neki
olajon a keszeget,
a lusta folyó halát,
s ette kézzel papírból,
pedig fél világ császára volt.

A magasba ívelő hídnál
csókolt meg először a lány,
s tovatűnve a kéklő Dunánál
néztük a kacsák vad,
örömbe szökellő
végzetes násztáncát,
a víztükör fodrozódását,
az önzetlenség vérforralóan
csábító vágyakozását.
Virágzott a Duna
millió csókok csokra.
még tovatűnt a múzeum,
a vár kapuja és fala,
várvédők palánkja,
hősök haláltusája,
a templom tornya,
a tűztorony,
mint a város legősibb orma.
Elhalkult hódító hadak gúnyos kacaja.
Által mentünk a hídon,
hol Rákóczi kurucái
özönlöttek át egykoron,
hogy hősi harcot vívjanak
a sarcolt Dunántúlon.
S itt a kép megszakad.
Ifjúságunk elmúlt,
miért kísért még mindig
a múlt újra meg újra?
Hiszen a sokévnnyi idő
barázdát szántott homlokunkra
nem hagy nyugodni a csoda
Dunaföldvár, álmaink hona.
Titkok ösvénye vezeti őket,
Akik átjutnak a lélekhíd felett.
A tavasz nyugodtan simítja a láthatárt,
mint felnövő gyermek homlokát,
ki várja a megújulást,
ölelkeznek a dunai fák.
A Nap lomha sugarakkal

kúszik a kopár ágon
nyugalom árad az zöldülő világon.
Titkok ösvénye ez
tájkép amerre járok,
a Duna partját szegélyező öreg nyárfák
nyár eleji lombjukkal egymást átölelve egy
„kapu” ívét formázzák.
Átjáró ez, egy titkos kapun át,
hol csodálatos a világ,
amit csak azok látnak,
akiket megszólítanak
a Duna-parti fák.
Csak keveseknek adatik meg a megvilágosodás.
Kiváltságosok láthatják
a féltő fák mosolyát.
Ősrégi történeteiket takarják
azok előtt, kik nem beavatottak,
emberek milliói álltak itt,
nagy időknél tanúik,
s a Dunának fodros hajjai
elrejtik holtak hamvait.
A fény, s a sötétség,
örökre titok marad,
a habzón folyó éjszaka alatt.
Ifjúságom, és szerelmeim,
titkaim örökös
színtere Földvár,
rajtam kívül nincsen
aki értené ezt már.
Hideg szobor vagy...
Hűvös szelek hegedűjén
évtizedek halkuló dallama száll,
s az emlékek sora
mindvégig visszajár,
az álmok ezüstös hídján.
Majd végül utolér
a végzet alkonya,
s reánk borul a
sötétbarna éjszaka,
s vár az elmúlásnak
örökös hona.
Befogad a város,
átölel a híd,
utat nyit a síkra,
körbe fon a Duna.

Szekszárd, 2019. február 26.

72. EGY ESTE...

Mint fagyott üstökös,
Melegségre vágyva,
Hosszú hideg útjáról
Néha visszatér,
S egy szikrától kigyúl,
Hogy fényét szórja szét.
Egy este jöttél
Hogy felragyogj.
S másnap visszahullj
A kihunyni készülő
Örök csillagok közé,
Hol eláraszt mindent,
A viola színű fény.
S feltornyosul
A negyvenévnnyi remény.
Így kerek ez a világ,
Éljen, s illatozzon
Minden csodálatos virág,
Mit rajzoltál.
Mely fekete,
Mint a világ.

2012. szept. 30.

73. APEVA

01.

Jöjj
kedves
várok rád
időm üzni
véled akarnám.

02.

Egy
kihalt
állatfaj
őcsontjait
humusz takarja.

03.

Halk
nesz van
jön a szél
vitorlád már
szélirányba áll.

04.

Hald
dal van
zene szól
forradalom
dicső hangja zeng.

05.

Kör
forgás
kendő száll
halk zene ring
ringlispíl kering.

06.

Erő
lovak
vas ina
akarással
hámfának feszül.

07.

Hús
leves
tyúkpörkölt
csipedettel
lakodalom van.

08.

Nyár
nincs víz
ló nyomtat
szárazmalom
mégis lisztet jár.

09.

Ló
verseny
győzelmi
dicsőséggel
aranyserleg jár.

10.

Vers
ha jó
szép mesét
mond el nekünk
dicső múltunkról.

Szekszárd, 2019. március 04.

74. APRÓ MANÓ

(CSÚFDAL)

Apró Manó
Olyan legény
Bumsztillárom tillárom
Repedt nadrág
Az ülepén
Bumsztillárom tillárom.

Nagy a zsákja
Be van kötve
Bumsztillárom tillárom
Azt se tudja
Hová tegye
Bumsztillárom tillárom.

Felveti a
Vállára
Bumsztillárom tillárom
Leér a
Csizma sarkára
Bumsztillárom tillárom.

2011. január 26.

75. ELMEGYEK ÉN A FALUMBÓL

Elmegyek én
A falumból
Vissza-vissza
Nézek.

Kéményünkön
Gólya madár
Vigyázza a
Fészket.

Más vidékre
Megyek innen
Dolog után
Nézek.

Kelepelő
Gólya madár
Őrizd meg a
Fészket.

Illatozó
Új tavasszal
Én is vissza-
Térek.

Megjegyzés: (magyar nóta)

2011. február 13.

76. EGY KATONAÉNEK

KATONA NÓTA

Mikor a 4/1
Híradós bevonul
A világ beborul
És a lány szívéhez nyúl.

Mikor a 4/1
Híradós sorba áll
Még az őrmester úr is
Szalutál.

Ha végigmegy az utcán
Egy híradós gyerek
Mind megáll a forgalom
Hogy őt nézze meg.

Mikor a 4/1
Híradós kivonul
A világ kivirul
És a lány szívéhez nyúl.

Mikor a 4/1
Híradós sorba áll
Még az őrmester úr is
Szalutál.

2011. február 14.

77. MEGGYÓNTAM ÉN BŰNEIMET A PAPNAK

Meggyóntam én
Bűneimet
A papnak
Azt mondta, hogy
Mennyországban
Ilyen lélek
Nem lakhat.

Ilyen legény
Nem teremhet
Mindenféle
Bokorban
Keresek egy
Jó kis helyet
Magamnak a
Pokolban.

*Megjegyzés: (magyar nóta)
2011. február 17.*

78. POROS ÚTON BANDUKOLVA

Poros úton
Bandukolva
Dolgom után
Járok.

Az út szélén
Illatoznak
Színes vad
Virágok.

Ha meghalok
Ne hozzatok
A síromra
Virágot.

Sokkal jobban
Szeretem én
Ezt a cudar
Világot.

Ha nem élek
Akkor nékem
Ne tépjen le
Senkise
Egy útszéli
Virágot.

*Megjegyzés: (magyar nóta)
2011. február 16. 2019. március 07.*

79. ÉDES, DRÁGA POSTÁS KISASSZONYKA

Édes, drága
Postás kisasszonyka
Kérek egy bélyeget
Ide a markomba.
Felragasztom
És elküldöm
Önnek a levelet.

Ha már úgyis
A kezébe vette
Olvassa el
Hogy mit írok
Benne.
A szívemet
A lelkemet
Küldtem Önnek versben.

Megjegyzés: (magyar nóta)
2011. február 18.

80. BÚCSÚZÓ SIRATÓ HÚSVÉTKOR A GOLGOTÁN

Megfőzte jó anyám az ebédet
Elfogadtam kezéből az étket
Megszidott, megróvott, meglegyintett
Szívem rá nem sokat hederített.

Megfőzte jó anyám a vacsorát
Nem fogadtam soha intő szavát
Éltében de sokszor megbántottam
Holtában de sokszor megsirattam.

*Megjegyzés: Magyar nóta, hallgató
2011. április 23.*

81. ELKOPOTT A...

NÉPIES DAL

Elkopott a
Csizmám sarka,
Elveszett a
Patkó róla.

Jancsiszög már
Rég nem tartja,
Fürge lábam
Eltáncolta.

Szép csendesen
Járok rajta
Hogyha jövök
Hajnaltájba.

Soha szomszéd
Meg ne hallja
Ne csámcsogjon
Senki rajta.

Hazajövök
Virradóra,
Éles ékes
Kakasszóra.

Hogy az úton
El ne vesszek
Hegedűsök
Elkísértek.

Elhúzták ott
A nótámat,
Felkeltették
A babámat.

Megbocsássad
Édes Rózsám,
Felkeltelek
Ilyen korán.

Bekopogok
A szobádba,
Indulni kell
A határba.

Megjegyzés: 2014. 03. 17.

82. FIGYELEM A KOCSMAAJTÓT

Figyelem a kocsmajtót
Eltolom a kerékpárod.
Felugrom a kerékpárra
Úgy megyek el a vásárba.

Eladom a kerékpárod
Pénz kell egy nagy áldomáshoz.
Visszamegyek a kocsmába
Jó bort iszom a vásárra.

2012

83. ÖREG FÚZFATEKNŐ

NÉPIES MÚDAL

Öreg fűzfateknő,
De megrepesztél.
Sok idő teltével,
Jól megöregedtél.

Szomorúfűz teknő
Eljárt már az időm,
Nem mosom már benned,
Többé a jegykendőm.
Jó leszel eztán majd
Csibéknek etető.

Megjegyzés: 2013. nov. 24.

84. PUHA-PIHE PÁRNÁN

NÉPIES DAL

Sárga színe
Van a pelyhes libának,
Azt gondoltam
Őszre viszlek babámnak.

Fehér tolla
Van az öreg libának,
Puha pihe kell
Az öreg párnának.

Bekerült a szívembe
A búbárat,
Rád terítem
Aranyszőrű subámat.

Megjegyzés: 2014. 01. 29.

85. VADVIRÁGOK

Rejtve nyíló kis ibolya,
Bokor alatt illatozva
Erdők, mezők virága,
Szerencsések világa

Utak mentén farkasalma
Kóbor kutya megszagolja.
Erdők, mezők virága,
Fütyülök a világra.

Árok partján kék szilvafa
Hamvas gyümölcs terem rajta
Erdők, mezők virága
Ebédem leszél mára.

Hétszilvafás nemes vagyok,
Minden fáról egyet adok.
De ha kettőt visszkapok,
Akkor szívesebben adok.

Megjegyzés: 2013. november 22.

86. VADREZEDA

Gyermekzsivajt feledve
Ecsettel kezédben
Álmaid vágyón
Fested a képre,
Forrás csilingelő
Ezüstös kékje.

Versed papíron
Rejti az álmat
Lelked édesen
Dúdoló egy táncot.

Elérhetetlennek
Tűnnek a vágyak.
Szeretnéd ha érték
Maradna utánad.

Az asztalon gyertya ég,
Szellemed világa,
Vázában vadrezeda,
Szívednek virága.

2013. szept. 25.

87. UHU BAGOLY

Éjszaka egy uhu bagoly
Össze-vissza barangol,
Sötétben is élesen lát,
Elkapja a vacsoráját.
Mefogja a pockokat,
Fészkeket is fosztogat.
Ágon ül a gerlepár,
Leccsap rájuk a madár,
Elrabol egyet a galád.
Búsan búg a párja még,
Megölték szegénykét.
Megölték szegénykét.
Bagoly fejében ébredsz
A sok bölcs gondolat,
Pislog rá jó nagyokat,
Közben okosan bólogat.
Karmai közt áldozat,
Nem kíséri kárhozat.

2018. 03. 18.

88. VADGALAMB SIRATÓ

Vadgerle hajnalban
Keresi társát,
Elvitte éjjel a
Halálmadár.
Kuviknak fiai
Elvannak egy napig
Míg újra
Eljön a sötétség.
Csak a galamb
Siratja párját,
Egyedül őrzi a fészket,
Megölték szegénykét!
Megölték szegénykét!

2012

89. VADÁSZAT

Reccsen a száraz ág,
Megtöri a csendet
Erdő sűrűjében
Zavarják a rendet.
Puska csöve kattán.
Bozótba menekíti
Malacát a vadkan.
Bokorban csendesen
Reszket az őzgida,
Az anyja rejtette oda,
Hogy túlélje az ivadék.
Míg őt halk vágtaival
Elnyeli a nyiladék.
Szarvasbika lépdél
Királyi kéjjel
Hátravetett fővel
Suhan át a réten.
Idegen illatát
Érzi a légben.
Varjak káromgása
Jelzi a veszélyt
Futás, menekülés
Ad némi esélyt.
Az emberben
Nincs semmi alázat,
Mert az urak még
Mindig vadásznak.

2012. okt. 5.

Megjegyzés: A gemenci erdőben láttam...

90. A HAJNALI ERDŐ

Árnyékos, hús
Bokrok alatt,
Mohás törzsű
Sudár fák közt
Szivárványos páracseppek
Millióin át
Ébred a világ.
Harmatos csaltban
Búvik a nemes vad.
Szarvasbika sem les,
Üres a nyiladék.
A róka már alszik,
Éjszaka vadászott.
Kölykei testétől
Meleg a kotorék.
Lomhán, felfelé
Kúszik a fény,
Százágra tűz majd a Nap.
Ezüstös puzdrájából
Előhúzza aranyos nyilait
Mókusmama fürdeti benne fiait.
S ahogy az idő szalad,
Mind magasabbra tör fel a Nap!
Maradj még hajnal!
Olyan szép ez a kép.
Nem kell felébredni semmiképp.
Álmodjál szépeket.
Tavaszi, virágos ligetet.
Hiszen a hajnali álom
A legédesebb.

2006. május

91. UTÓSZÓ...

Kedves olvasó, megköszönöm, hogy eljutott az utolsó versemig. A tanulságokat, majd megérelve, magában kell lerónia, aztán remélhetőleg kikerekedik majd egy vélemény, amelyik jó lenne, ha pozitív előjelű volna.

Ha tetszett a válogatás, mondja el másoknak is, ha nem, mondja el nekem. A leírtakon már változtatni nemigen tudok, de a jövőre nézve adhat előzetes inspirációt.

Mindenképpen folytatni akarom az írást, mert a magamfajta vagy ír, vagy halott.

Jelen könyvemben a hagyományos verselésen kívül megpróbálkoztam más stílusokkal is, mint például a Haiku.

Boldoggá tesz az a gondolat, hogy megindíthatott valami folyamatot az olvasóban, és felkeresi előző könyveimet, vagy várja a még meg nem született könyveket.

Életemben többször is vártam a tizennyolcas számot, mert nagykorúságom eljövetele óta, mindig ezekben a periódusokban következtek be a sorsdöntő fordulatok.

Valahogy én hiszek a számmisztikában.

Ez a kötet is a tizennyolcas sorszámot viseli.

Az alap szám ötszöri szorzatával látatlanban is kiegyeznék, mint életkor, akkor még talán ismerhetnék valakiket a családomból.

Száz év korkülönbséggel ez már eléggé nehézkes feladat volna, hiszen mikor születtem, még villany sem volt a faluban.

Köszönöm mindenkinek az olvasást, megtisztelő a jelenlétük. Szándékaim szerint a könyvhétre egy újabb kötetel jelentkezem. Valószínű, hogy prózai könyv lesz. Kézcsókom a hölgyeknek, kézfogás az uraknak.

Tisztelettel...

NAGY VENDEL

Magánzó

NYIBA, KÖLTŐK IMÁI DÍJAS ÍRÓ, KÖLTŐ 2017.

ARANY BOT KÜLÖNDÍJAS 2018.

Szekszárd, 2019. március 10.

VÉGE, ENDE, KONYEC, FIN, END, FINÍTÓ.